

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

ALEGERILE COMUNALE

COMUNICAT

Față de alegerile comunale, care urmează a se efectua în Februarie a. c., Comitetul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“, comunică țării:

Intrucât „Liga Apărării Naționale Creștine“, nu recunoaște drepturile politice acordate Jidanilor, prin Constituția dela 28 Martie 1923, smulsă cu violentarea conștiinței naționale și cu nesocotirea suveranității Statului românesc, prin tratatul dela Saint-Germain, pe baza căruia Jidaniile urmează a lua parte acum pentru prima dată la o alegere comunală, ca cetățeni impuși de străini.

Protestând în contra acestei violențări și nesocotiri a drepturilor la viață a nației românești, și refuzând orice colaborare cu Jidaniile în administrația orașelor,

„Liga Apărării Naționale Creștine“ nu va pune liste în alegerile pentru comună și nu va lua parte nici într'un fel la campania electorală.

Consiliile comunale cari vor eși din aceste alegeri, cu participarea Jidanilor, „Liga Apărării Naționale Creștine“ nu le recunoaște, și când va avea puțința, le va desființa.

Desnaționalizarea orașelor României, datorită politicii vinovate a partidelor, fiind cea mai mare primejdie pentru însăși ființa poporului românesc, nu poate fi lăsată a se agrava și prin desnaționalizarea administrațiilor orașenești. „Liga Apărării Naționale Creștine“ prin neparticiparea ei la alegerile pentru constituirea administrațiilor comunale, voește ca experiența politicii partidelor și a regimului politic creiat prin tratatul dela Saint-Germain, să se facă deplin, pentru ca toată răspunderea să cadă asupra celor vinovați.

Pentru aceasta tocmai, ca țara să se fi putut pronunța cu liberă voință și fără amestec de interese administrative, asupra regimului însuși, acum când vede mai bine toată primejdia lui, ar fi trebuit ca alegerile comunale să fie făcute după efectuarea alegerilor generale.

În consecință, „Liga Apărării Naționale Creștine“ își rezervă toată energia pentru alegerile generale legislative, ca întrând în Cameră și Senat, să-și înfăptuiască programul ei, cu eliminarea Jidanilor, mai întâi din viața publică, și să înlătore astfel regimul politic de azi, umilitor și degradator.

A participa la alegerile comunale, ar însemna să recunoaștem regimul ce ni s'a creiat și să luăm și noi răspunderea lui.

A participa la alegerile generale legislative însemnează voința noastră hotărâtă ca să desființăm acest regim, stabilind stăpânirea deplină a nației românești, pe pământul și pe destinele ei.

Comitetul Central Executiv

Jidanii în diplomație

În câteva articole precedente am desprins din complicația evenimentelor și a situațiilor, de multe ori intenționat învăluite, rolul Jidanului în desfășurarea și mai ales în direcția lui ca agent ocult și determinant.

Cine cunoaște istoria, dela marea Revoluție franceză până astăzi, nu poate tăgădui că partea subversivă a curentului de democratizare pornește dela Jidani; că subjugarea statelor creștine s'a operat încet dar sigur prin finanța internațională jidovească, așa în cât astăzi toate statele sunt robite acestei finanțe; nu poate tăgădui că Liga Națiunilor nu este un așezământ care promovează interesele rasei lui Israel, cu subminarea independenței națiunilor creștine.

Aceste constatări, ce nu pot fi puse la îndoială, rezultă din studii aprofundate, făcute din partea „goimilor”. Până acum nu știu ca vreun Jidan să fi avut curajul a mărturisi adevărul prin scris. Socotesc fii lui Israel că nu a sosit încă timpul. Totuși ca un simptom al puterii la care au ajuns, în detrimentul nostru, putem aduce la cunoștința marelui public românesc, fragmente dintr'un articol, publicat în 1923 de Semitul englez Lucian Wolff, intitulat „Jidanul în diplomație” (cf. Yüdische Presszentrale Zürich No. 147 și 148 din 15 și 21 Iunie 1923). În acea publicație autorul jidov, considerând că rasa lui a ajuns atât de stăpână pe situația internațională în cât poate rupe cu ocultismul și hipocrizia din trecut, aruncă masca și destăinuște unele adevăruri, cari ar trebui nu numai să pună pe gânduri ci să împingă la reacțiune energetică pe toți bărbații politici creștini, dacă sunt oameni de caracter și neatinși de finanța jidovească.

Lucian Wolff, după ce precizează amestecul *Lordului Reading* (adică a Jidanului *Isac Rufus*) și a Jidanului *Sonnino* în desfășurarea războiului mondial; după ce ne aduce la cunoștință cum în fiecare Minister de Externe din marile capitale ale Europei funcționa câte un departament jidovesc, pregătind soluționarea chestiunii sioniste cu dominațiunea Palestinei deși acolo locuiesc 7% Jidani față de populația arabă, autorul continuă precum urmează:

„În Paris și în Berlin departamentele jidovești erau conduse de către vestiți profesori Jidani. Unul a fost *Sylvain Lévy*, eminentul savant

în limba sanscrită și actual Președinte al *Alianței Israelite Universale*; iar cel-alt este profesorul *Sobernheim*, de asemenea un cunoscut orientalist. Departamentele jidovești dela Ministerele de Externe din Paris și Londra astăzi nu mai funcționează; cel jidovesc din Berlin lucrează și astăzi sub conducerea profesorului *Sobernheim*. Ca o recunoaștere a serviciilor ce a adus *Sylvain Lévy* la Quai d'Orsay, fiul său *Daniél Lévy* a fost primit în cercul distins al diplomației franceze. Actualmente el este consul în Bombay”.

Așa s'au servit Jidanii de Ministerele de externe a trei mari puteri europene pentru a promova cauza lor sionistă!

Să vedem acum în ce mod s'au introdus Jidanii la diferitele conferințe ale păcii spre a încurca cu diabolică premeditare soluționarea problemelor puse prin terminarea războiului mondial și interesând nu neamul lui Iuda, ci liniștita dezvoltare a statelor creștine. Iată ce scrie acelaș Lucian Wolff în această privință, după ce laudă activitatea Jidovului *Paul Mantoux*, director al secției politice dela Liga Națiunilor:

„În culisele conferinții din Versailles mișunau mulți alți Jidani, ca reprezentanți trecători ai acelor State, care așteptau recunoașterea lor din partea marilor puteri. Astfel Lituania a fost reprezentată de avocatul Jidan din Kowno, numit *Rosenbaum*, cu rangul de asistent al Ministrului de Externe; iar Ucraina avea ca delegați doi Jidani pe avocatul din Kiew numit *Arnold Margolin* și pe *Samuel Zarchi*, medic care practica până atunci în Londra în cartierul Whitechapel Road. La încheierea conferinții de pace întâlnim un mic grup de Jidani eminente la semnarea tratatelor. Tratatul dela Versailles a fost semnat din partea Italiei de baronul *Sonnino*, din partea Indiei de *Edwin Montagu*; tratatul dela Saint-Germain a fost semnat din partea Franței de *Louis Klotz*; tratatul dela Trianon a fost semnat din partea Franței de *Auguste Isaac*. Unii dintre acești delegați figurează de asemenea printre semnarii tratatelor minorităților cu Polonia, România, Cehoslovacia. Tratatul cu Polonia a fost semnat de nu mai puțin ca trei Jidani și anume: de *Sonnino*, *Klotz* și *Montagu*, pe când tratatele cu celelalte State au fost semnate de *Klotz*”.

Reproducem mai departe destăinuirea Jidanului britanic Lucian Wolff:

„Despre activitatea diplomatică a Jidanilor după încheierea păcii se poate vorbi scurt. Europa (!) a posedat un Ministru de externe Jidov în persoana repositatului *Walter Rathenau*, care în Germania a fost membru în cabinetul Wirth. O carieră diplomatică cu cele mai strălucite perspective a fost în el zădărnicită prin mâna unui ucigaș antisemit. În strânsă colaborare cu el se găsea un alt ambasador Jidan, deasemenea foarte capabil, *dr Luy Hartmann*, învățatul istoric, care reprezintă încă la Berlin Republica austriacă. În Londra funcționează *Mr Henry Rabbinowitz* în calitate de cancelar al Republicii lituaniene de curând recunoscută și cu puțin înainte funcționa eminentul istoric ruso-jidan *dr Wishnitzer* în aceeaș calitate în delegația care reprezenta fosta Republică Ucraina. În Geneva un alt eminent istoric, profesorul *Szymon Askenasi*, reprezintă Polonia ca șef al delegației poloneze pe lângă Liga Națiunilor.

Atât guvernul sovietelor cât și tre-cătoarele guverne militare cari au combătut usurpațiunea bolșevică au scos la iveală un număr respectabil de diplomați Jidani. Printre aceștia bolșevicii sunt reprezentați în mod impunător prin *Litwinoff (Finkelstein)* fostul ambasador în Marea Britanie și asistent al Ministrului de Externe *Kameneff (Rosenfeld)*; sunt reprezentanți prin succesorul său la Londra prin *Radek (Sobesohn)* care a fost cel dintâi Ministru plenipotențiar al Sovietelor la Berlin, precum și prin Jidanii *Saldkind* și *Rotstein*, cari au funcționat ca reprezentanți ai Sovietelor la Teheran. De partea adversarilor Sovietelor întâlnim pe bătrânul avocat pe Senatorul *Vinaver*, care a funcționat ca Ministru de Externe al guvernului condus de generalul Denikin, pe când *Mandelstamm*, bine cunoscutul jurist în materie de drept internațional, figura printre reprezentanții aceluiasi guvern la Paris”.

În acest fragment autorul jidan recunoaște că se aflau diplomați consângeni cu el în ambele tabere ce luptau pe viață și pe moarte: și din partea comunistilor (bolșevicilor) și din partea acelor cari voiau să restaureze monarhia, cum a fost Denikin. Acum ascultă te rog Domnule cititor, cum sună mărturisirea din Protocoalele Înțelepților Sionului, ca să te convingi cum întreaga poli-

tică jidovească se conduce după aceste Protocoale, pe cari Jidanii tăgăduesc că ar fi provenind din inspirația lor. Ascultă te rog, ca să te convingi despre eterna rea credință a Jidanului, care totul poate nega, nu însă și coincidența între politica destăinuită de Lucian Wolff și următoarea mărturisire din Protocolul IX pag. 53, ediția Roger Lambelin din care o reproduc în franțuzește pentru a nu plana cea mai ușoară bănuială de a-i fi alterat sensul prin traducere:

„*Nous avans à notre service des hommes de toutes les opinions, de toutes les doctrines; des restaurateurs de monarchie, des demagogues, des socialistes, des communards et toutes sortes d'utopistes: nous avons attelé tout le monde à la besogne.*”

Așa dar autorul jidan al Protocoalelor recunoaște că are în serviciul cauzei jidovești și restauratori de monarchie și comuniști: tocmai cum ne prezintă Lucian Wolff situația cu „Jidanii în diplomație.”

Dar Jidanul, mândru de succesele rasei lui în zilele noastre, nu se oprește la constatările de mai sus, ci ne mai comunică următoarele date spre a dovedi cât de naivă este conducerea Statelor-Unite, când își încredințează interesele ei în Orient diplomaților semiți; cât de teozată este biata Polonie când este nevoită să lase a fi reprezentată în streină-tate de delegații aparținând celui mai neîmpăcat vrăjmaș al țării ieșită din mormânt. Iată cum continuă în această ordine de idei Lucian Wolff:

„Spre a complecta expunerea de mai sus amintim: *Judge Abraham Elkus* din New-York fost ambasador american la Constantinopol; *Mark Hyman* din New-York consul general U. S. Shipping Board; *Bernard Gottlieb*, consul american în Shanghai; *Max D. Kirjassof*, consul american în Manciuria; consulii americani *Samuel Sale* și *Samuel Sokobin* în Kalgan (China); mai departe amintim *Jacque Georges Nunberg* prim-secretar de legăție al legățiunii poloneze la Berna; *Milan Schwarz* consul al Jugoslaviei la Zürich. Și printre delegații diferitelor state la Liga Națiunilor se găsesc mai mulți eminenți Jidani.”

Aici se oprește prețioasa mărturisire tradusă din cuvânt în cuvânt după lucrarea naționalistului german A. Rosenberg intitulată: „Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik”, apărută la München în 1924.

Aducem la cunoștiința marelui pu-

blic românesc și creștin, că *rabinul Kornfeld* a funcționat până mai ieri ca Ministru plenipotențiar al Statelor-Unite în Persia; și că în Spania a fost trimis ca reprezentant diplomatic al acelorași State-Unite *rabinul Emanul I. Iack*. (cf. „Weltkampf” din Februarie 1926 pag. 34).

Iată Domnilor fruntași politici români, cari din neprevedere sau din frică v'ați grăbit să încetățeniți în masă pe Jidani, care este viitorul ce ne așteaptă: după ce au intrat în sânul familiei românești păstrându-și cele două naționalități: pe cea românească, prin care profită până la abuz și tiranică dominațiune de toate bunurile cetățeniei noastre; păstrând și naționalitatea indestructibil jidovească, prin care cultivă legătura și solidaritatea exclusivistă cu toți fiii lui Israel de pe glob; după ce exploatează la maximum foloasele ambelor naționalități acum tind să pună mâna și pe toate firele conducerii diplomatice așa cum ne-a destăinuit unul din rasa lor: Lucian Wolff.

Dacă au ajuns la acest succes față de popoare mai vechi în cultură, mai bogate, mai pregătite de cât noi în lupta pentru existență, îndrăsnii a contesta, dlor politiciani români că nu vor isbuti să ne ducă și pe noi de nas într'un timp cu mult mai scurt? A da alt răspuns de cât acela care rezultă firesc și deci inevitabil din logica experienței istorice, înseamnă ori incapacitate de a judeca ori rea credință.

Iată de ce, Domnii mei, problema jidovească se pune tot mai acut în România întregită și vă învălue în volorbura ei crescândă, ori cât ați căuta să vă ascundeți după degete. Este o fericire pentru viitorul neamului nostru, că se pune cât mai e timp. Aceasta dovedește un înalt dar politic al poporului român, care simte, gândește și se organizează la muncă sub steagul Ligii Apărării Naționale Creștine în divergență de vederi și simțăminte cu conducătorii lui oficiali.

I. C. Cătuneanu.

Țara Zulukafferilor

Când scriem aceste rânduri dezastrul s'a consumat: ceace naivii de bunăcredință credeau de imposibil, considerau drept exagerare, ceace însă *L. A. N. C. a prevăzut clar și a indicat profetic în toată propaganda sa și mai pe urmă în comunicatul său referitor la alegerile comunale*, prin concursul păcătos și criminal al tuturor partidelor din Țară, s'a făcut. S'au depus listele de candidare în toate comunele urbane.

Acest eveniment a fost precedat de o nemaipomenită târguială scârboasă între partidele politice zise „naționale” și românești de o parte și grupurile minoritare, sociale — toate dușmănoase consolidării Statului și subversive — de altă parte. Supralicităția în abandonarea și desconsiderarea intereselor naționale, a intereselor vitale ale elementului românesc au luat proporții fantastice; ura, egoismul de partid și patima și-au serbat orgia, căreia numai în trista istorie a descompunerii Poloniei de odinioară îi găsim asemănare. Promisiuni de adevărate autonomii administrative, judecătorești, culturale și bisericești s'au succedat vertiginos în ultimele săptămâni; isgonirea limbei românești, oficiale din administrație și justiție, restituire de clădiri făcute de fostele State impilatoare însă din sudoarea poporului

român, călcarea în picioare a reformei agrare în folosul magnaților supărați au fost făgăduite cu inimă ușoară.

Incoronarea abdicărilor rușinoase s'a făcut însă prin listele de candidare. Orașele din toate provinciile românești, în afară de cele din Muntenia și Oltenia, au fost date pradă străinilor, minoritarilor de baștină și jidanilor. Toată bruma de naționalizare ce a creat o stăpânirea românească de după Unire, șovăelnică deși binevoitoare, se va irosi fără urmă și românul dela orașe străin în proprii Țară, va deveni iarăș „valahul puturos”, ce va antișambra umil și fără mândrie în fața consiliilor comunale compuse din fischeri și bernadyi. Partidele politice românești în loc de a recunoaște, că orașele cu majorități străine sunt o creațiune artificială a opresiunii de veacuri sau o urmare a invaziei sistematice din Galiția, au ținut de a lor datorie „patriotică și democratică” să reconfirme această situație artificială și de privilegiu în dauna elementului românesc renunțând la naționalizarea orașelor României. Partidele politice uită, că într'un stat conducerea politică, economică și culturală e în mâna comunei urbane: cine deține orașele, stăpânește efectiv țara. Partidele politice au dat străinilor stăpânirea ora-

șelor în România, pe care astfel au transformat-o în țara zulukafferilor: după cum o mână de europeni stabiliți în cutare oraș de pe litoralul oceanului au în mână destinele milioanele de zulukafferii ai hinterlandului african, tot astfel orașele noastre administrate de străini vor dicta de astăzi înainte „indigenilor” din hinterlandul românesc.

O revoltă generală a coprins toată suflarea românească ce mai păstrează încă un dram de demnitate națională. Revolta crește clocotitoare printr-o providențială coincidență: Mussolini a rostit în chestia minoritară, în legătură cu italianizarea Trentinului o lapidară cuvântare; fiecare cuvânt al acestui discurs este o palmă ustu-

rătoare aplicată inconștienței trădătoare a partidelor politice românești, fiecare frază o confirmare strălucită a programului minoritar al L. A. N. C.

Opinia publică revoltată vede prăpastia, spre care este împinsă țara de către partide, națiunea românească răbdătoare nu le mai poate erta această ultimă ticăloșie: *paharul s'a umplut; în tlegerile generale va isgoni din viața publică pe toți samșarii demnității și intereselor naționale, cari au scos la mezzat viitorul țării și al neamului în anii ce trebuiau închinați exclusiv consolidării temeinice, conștiente și energice a României întregite.*

Dr. Valeriu Pop.

SCRISORI DIN PARIS

Activitatea patriotică a studenților români-creștini din Franța

1926 Ianuarie

În articolele mele anterioare am vorbit despre campania de ponegrire, dusă de către jidănimia internațională, împotriva țării noastre, — campanie, susținută mai ales de către studenții jidani de supușente română, care în timpul din urmă a luat o vehemență neobișnuită la Paris. Abia s'au limpezit valurile de comentarii, bune sau rele, în urma meetingului din sala Wagram, când iată un nou afiș roșu se ivea pe pereții cartierului latin, invitând populația filosemită și leninistă la Sală Societății Savanților din Strada Danton, pentru a „protesta” contra României, unde „se face batjocură din justiție”.. etc.

Această adunare a fost prezidată de către Victor Basch, jidan ungar, naturalizat francez și profesor de filozofie la Sorbona. Au mai luat cuvântul, printre alții: Corcos dela „Liga Drepturilor Omului” (adunătură sionistă), în locul lui Guernut absent, vorbind contra ideii de „numerus clausus”, — pe urmă Fourrier, cetind procesul celor din Tatar-Bunar, și în fine faimosul Panait Istrati, fost cetățean român și actualmente la solda Moscovei, vorbind despre revoluția din 1917 cu o vădită intenție de a desigura stările de fapt și afirmând, că în 1907 au fost împușcați 25. 0) de țărani români. Mă întreb dacă onorabilul domn Panait Istrati, care, nu știu cum, și-a procurat un foarte dubios titlu de „scriitor talentat”, are cu-

noștiințe de matematică elementară, aruncând în aer cifre atât de mari, mai ales că din afirmațiunea dsa rezultă, că în revoluția de atunci s'a masacrat 0,5% din întreaga populație muntenească și moldoveană! Dar vezi bine, înaintea unui public care pretinde minciuni sfruntate dela oratori, este ușor să vorbești, și pe urmă s'a dat poruncă dela „camarazi” că România trebuie defaimată cu orice preț! Dar nu numai comuniștii, ci și jidanii aveau nevoie de un astfel de om, pentru opera lor subversivă... și, precum se vede; nu a trebuit multă căutare... domnul Panait Istrati era îndărătul culiselor, așteptase doar un semn...!

Această memorabilă adunătură de jidani și comuniști, ce s'a ținut în ziua de 8 Ianuarie 1926, nu s'a sfârșit așa precum doreau „camarazii organizatori”. Este poate inutil să amintesc, că studenții jidani din România erau prezenți în număr complex! Ei totdeauna sunt acolo unde e vorbă de denigrarea țării noastre! Da ... dar, nu tocmai spre bucuria acestor „buni români”, erau de față și câțiva studenți români-creștini, cari prin întreruperi continue au conturbat pe oratori, replicând ori decâte ori aceștia au adus injurii la adresa României. Era de prevăzut, că spiritele agitate vor izbucni!

Intr'un moment, studentul jidan Herșcovici Jean, originar din țară, actualmente angajat la o bancă jidovească din Paris, roșu de furie,

a început să strige în franțuzește: — „Până când mai tolerați ca banda asta, care vorbește această spurcată limbă, să vă întrerupă la fiecare moment“...

...Evident, bătaia a început într'un sgomot infernal. Studentul Cantacuzino a fost palmuit, iar doctorul în drept Salvator Brădeanu, originar din Arad, a fost crunt bătut pentru că a cutezat să strige: „Trăiască România-Mare“!... Intregul puhoiu jidănesc și comunist s'a abătut cu o nespusă furie asupra studenților români, cari abia au putut scăpa din ghiarele lor cu ajutorul poliției franceze.

Bătaia a continuat chiar și pe stradă și la o nouă intervenție a poliției jidanii au avut obrăznicia să afirme, că dl Brădeanu a fost instigatorul. Astfel dl Brădeanu a fost dus la poliție. Revoltați de atâta ticăloșie, doi francezi, cari dealtfel îi vor servi de martori, anume: dl Jean Grimaud redactor la „Quotidien” și mare prieten al României, și dl Forget, industriaș domiciliat în Paris, 12, rue de Cail, — imediat au intervenit la comisariat, eliberând pe dl Brădeanu. Dealtfel dsa *intentează proces* contra agresorilor săi din strada Danton, documentând prin certificat medical contuziunile primite. Procesul va fi grandios, căci, de fapt, nu persoane, ci două idei stau față în față: anume *ideea națională română și ideea mârșavă de subminare elaborată de jidani împotriva creștinismului!!* Domnul Brădeanu, și Asociația Studenților Români Creștini din Franța, deja de acum au primit concursul, anume oferit, al unor avocați naționaliști francezi; în special trebuie să amintesc pe dl Huguet avocat și pe dl Louis Marin, fost președinte de consiliu, actualmente deputat în parlamentul francez și președinte al „blocului național”. Dsa, ca unul dintre cei mai mari prieteni ai României, cu devotamentul său binecunoscut a promis, că va înființa la Paris o revistă franco-română, și va strânge legăturile de organizare între asociațiile patriotice franceze și studenții români creștini...! Natural, pe lângă jidani vor pleda avocații jidani din baroul parizian, în frunte cu Henri Torrès, care nu scapă nici o ocazie ca să ne injure țara și, în special, Dinastia!

Incidentul a relevat comentarii în presa din Paris. Jurnalele „stângei” fac un raport sec și imparțial, iar cele din „dreapta”, în special: „La Liberté” și „L'Action Française” a-

tacă vehement pe jidani, zicând, că fiind expulsați din țara lor ei beneficiază de ospitalitatea Franței pentru ca să-și vâre ghiarele în bogățiile pământului francez! Este foarte semnificativă *declarația studenților patrioți francezi*, cari dau de știre „intrușilor jidani, ca să nu mai facă meetinguri în cartierul latin, căci în caz contrar vor plăti scump o astfel de încercare josnică!“ Care va să zică, studenții francezi patrioți dela Universitatea din Paris asigură pe studenții români creștini de concursul lor, ori decât ori nevoia ar cere-o!!

Dealtfel, trebuie să constatăm cu bucurie, că *sentimentul patriotic în Franța e în plină renaștere!* Fascismul, în frunte cu domnul *George Valois*, directorul cotidianului „*Le Nouveau Siècle*“, se organizează cu pași repezi în întreaga Franța, formând cohorte și legioane pentru reîntronarea unei politici naționaliste, numită: „*politica victoriei!*“...

Asociația Studenților Români-Creștini din Franța desfășură actualmente o activitate patriotică foarte extinsă, combătând cu toate mijloacele pe cei ce ne huiduie țara și făcând propagandă prin scris și vorbă viie în favorul mișcărilor patriotice dela noi, înfățișându-le în adevărata lor lumină!

Studenții creștini, conform organizației „*Acțiunii franceze*“, sunt împărțiți în grupuri de câte zece sub comanda unui căpitan. Toți, cei ce se înscriu, vor trebui să semneze o *declarație de loialitate patriotică*. Până în prezent nu s'au reîntors în sânul asociației decât abia 12 jidani, căci restul, rămânând fidel ideilor marxiste *au refuzat să se considere de români!* Este absolut necesar, ca autoritățile noastre în drept să ia imediat contra lor cele mai severe măsuri, interzicând acestor trădători și defăimători, *reîntoarcerea în țară!* Ar fi o crimă de neiertat contra națiunii române, dacă i-am lăsa și pe mai departe nepedepsiți!

Dealtfel Asociația studențească a și făcut primele măsuri. Anume, toți jidanii, cari nu s'au prezentat, *sunt definitiv șterși de pe lista ajutorului francez!* În locul lor vor intra românii, mai ales că în noua asociație abia vor figura 6% de jidani!

Alegerile pentru noul comitet se vor face încurând! Și asta e necesar cu atât mai mult, că în comisiile provizorie, au intrat *băeți fără experiență*, în cece privește circumstanțele speciale ale Asociației

din Paris, cari, *intenționat delatuează* pe cei „*vechi*“, deși ăștia, fiind la Paris dela 1920) încoace, ar avea mai multă *competință* și mai ales *mai multă pricepere* la girarea Asociațiunii!! Va trece însă și această epocă de tranziție;... exuberanței tinerilor va urma munca mai serioasă a celor „*bătrâni*“, și spe-

răm că în scurt timp Asociația Studenților din Paris nu o să mai fie o adunătură pentru exploatarea ajutoarelor bănești, ci îmbrășșând în fine o activitate *culturală*, va deveni un *splendid focar de propagandă național-românească!*...

Eugen Șincai

Glasul unui slujitor al Altarului

E îndreptățit antisemitismul?

Atragem atenția marelui public românesc asupra cuprinsului următoarei scrisori, care aruncă o vie lumină în sufletului jidovesc, prins de autor fie în momente tragice ale neamului nostru, fie după istorica zi de 1 Decembrie 1918, când jidovimea din Ardeal, interpretând clauza minorităților din actul dela Alba-Iulia, prin glasul a lor doi consăngeni spuneau că: „Ungaria am dat-o gata în 40 de ani; pentru România nu ne trebuie decât 10 ani!“.

Rugăm pe cititori noștri și invităm solemn pe toți aceia, cari pretind să conducă destinele neamului nostru desrobot, să mediteze adânc și matur, asupra afirmațiilor mai sus reproduse și să i-a seama ca, prin indiferența unora și interesul pătimăș al altora, să nu dea o mână de ajutor jidanului, într'u distrugerea Statului român.

Iută textul scrisorii:

Declar d'acapo, că nu voiesc a face un studiu aprofundat a acestei chestiuni, ci pur și simplu voi descrie unele întâmplări din viața mea, cari — cred eu — că vor da un răspuns destul de clar, la aceasta întrebare, care frământă întreg creștinismul, și în special pe noi Români.

Am cetit și urmărit cu deosebit interes acțiunea și manifestările nobile ale scumpulor și bravilor noștri studenți; am cetit mai multe cărți și reviste, cari tractau despre jidovi și talmudul lor.

Atât din acestea, cât și din cele experiate de mine, am ajuns la convingerea, că pentru neamul românesc în special, și pentru creștinism peste tot, nu este pericol mai mare, cu poporul jidovesc cu talmudul său.

În cele următoare voi descrie pe scurt unele întâmplări, la cari am fost martor ocular, cari poate, vor da un răspuns la întrebarea de sus.

În timpul războiului, în comuna

mea era ultima stațiune de etape a fostei armate austro-ungare, în față cu armata rusească din Bucovina. Comandant a acestei etape, mai în urmă a fost un Jidan, cu nume maghiarizat „*Rethi*“, carele avea rang de căpitan.

La mine erau înquartirați 2 ofițeri din armata austro-ungară, un neamț și un ceh. Aceștia mi-au spus mai de multeori indignați, că comandantul lor era un Jidan, — mi se pare comptabil la o bancă jidovească din Ungaria, — *Cumcă Casa Rotschild a subscris la împrumutul de război mai multe zeci de milioane. — Ungariei și Austriei, cu condițiunea ca soldații de jidovi să nu fie trimiși pe fronturi, ci să fie folosiți la etape, spitale, în cancelării etc. în interiorul țării, departe de tuauri și aeroplane.* Aceasta s'a și dovedit și constatat pe deplin în decursul războiului.

Era înfiorător tractamentul soldaților de „*valahi*“, înturnați de pe toate fronturile, ca invalizi și storși de puteri.

Este grozav ce povesteau acești nefericiți.

Nu stăruiesc asupra celor auzite, ca să nu apar preocupat. Și acum:

Altă întâmplare:

În anul 1915, când armata Austro-Ungară a scos pe Ruși din Bucovina, colonelul de jandarmi din această țară, colonelul Fischer — dacă nu mă înșel — Jidan de origine și meserie, a pornit cu o furie de tigru asupra bieților români, — cari au rămas la vetrele lor, în decursul ocupațiunii rusești, pe toți i-a suspiciionat ca spioni vânduți Rușilor și îi tracta în cel mai sălbatic mod. Ii prindea, îi lega deolaltă și îi trimitea la Curtea Marțială, — sfârșitul era pușca și spânzurătoarele.

Frații din Bucovina vor ști povesti multe despre aceasta hienă îmbrăcată în piele de om.

Imi aduc foarte bine aminte, că în toamna anului 1915, în o zi mă aflam pe drumul de țară și povesteam cu niște parochienii despre întâmplările zilei — deodată vedem că să apropie un convoiu de oameni, însoțiți de jandarmi și soldați. Erau tot câte doi legați deolaltă — cu lanțuri de mâni — apoi unul de altul legați și de picioare tot cu lanțuri, — sdrențioși, flămânzi, istoviți de drum, — căci veneau din Bucovina tot pe jos îi aduceau la Curtea marțială în Bistrița; învinuiți de spionajiu, erau înainte vreo 2 preoți apoi câțiva învățători și intelectuali și pe urmă mai mulți țărani, de toți un convoiu cam de 40 persoane. Totă lumea îi compătimea și le trimeteau câte o vorbă de încurajare și mângâiere; numai jidanii să purtau în cel mai infam și obraznic mod, mergând pe drum scupiau pe preoți în barbă îi loveau cu balegă culeasă de pe drumuri, sbereau după ei, îi arătau cu degetul și le adresau fel de fel de vorbe de ocară...

La stațiune a căii ferate din comuna mea, unde trebuia să fie învagonați, întrucât am întrebat pe un preot, care e cauza acestui tractament? Mi-au spus, că Jidanii din Bucovina au făcut fel de fel de arătări mincinoase, mai ales contra preoțimii, în urma cărora, cei mai mulți au fost arestați și maltractați ca cei mai mari criminali.

Ne-a umplut de groază și de oroare acest tractament.

Alt Jidan a făcut o arătare falsă contra mea, spunând, că am vorbit lucruri secrete, cu preoții aduși din Bucovina. Cu mare greutate și cu mari jertfe, am scăpat de nu am fost internat la Șopron, ori în altă localitate din Ungaria.

Culmea la toate o face următoarea întâmplare:

În Februar 1919, mă întorceam dela Clinica din Cluj, unde am fost sub tractare medicală „ca bolnav de gripă spaniolă“.

În cupeul, în care am intrat cu o fetiță a mea și cu un fiu al meu, care era ofițer în armata română, și comandantul pieții din Cluj — au intrat și 2 bărbați bine și elegant îmbrăcați — cu inele, oroloage și lanțuri de aur — și în o limbă germană jidovită au și început a discuta despre evenimentele zilei.

Copiii mei au eșit pe culoarul vagonului, unde povesteam cu cunoscuți de — ai lor; — iar musafirii mei au rămas în cupeu și discutau mai departe. Discuția era, să înțelege, în jurul celui mai mare even-

niment dela noi „Adunarea și hotărârile dela Alba-Iulia“. Erau foarte veseli de hotărârea adusă referitoare la minorități. Unul din ei, cel mai tinăr zicea: „Jetzt können wir ungestört arbeiten“. Eu am înțeles ce voia dânsul să zică cu aceasta și am făcut o mișcare, care poate, m'a tradat, că am înțeles discuția lor:

Ei îndată au început a vorbi un-gurește, crezând poate, că eu a-și fi din Regat și nu pricep limba un-gurească. Eu m'am resemnat și am stat liniștit mai de parte, învălit în bunda mea, fără ale dă nici cel mai mic semn, că m'ar interesa discuția lor.

Ei au continuat discuția despre obiectul început, în limba maghiară.

Cel mai bătrân din ei, un Jidan înginfat, în un ton batjocoritor zice:

„Țara un-gurească am nimicit-o în 40 ani, — a nimici România nu ne trebuie numai 10 ani“.

Auzind aceasta, mi-am pierdut liniștea, și voiam să chem pe fiul meu, să-i dețină. La stația proximală, când era să pună mâna pe ei, au dispărut din tren.

Cum s'au dezvoltat lucrurile de atunci și până astăzi, dovedesc pe deplin că profetia Jidanului, dacă neamul nostru românesc nu se va trezi din nepăsare și letargia, în care l'au înădușit suferințele războiului; — se va împlini în tocmai. Nu peste multe vreme mândra și bogata noastră Românie va fi într'u toate stăpânită de Jidani, iar noi poporul autohton vom fi robii lor, vom mătura stradele orașelor noastre stăpânite numai de Jidani, și vom bate cuie în lăzile, în cari își trimet Jidanii unii la alții bogățiile adunate de pe pielea noastră, cu sudoarea și munca noastră, cum zice Jidanul Isac Blümchen despre francezi. („Dreptul rasei superioare“, de Cătuneanu).

Nu mai lungesc aceasta corespondență, ci închei ca strămoșii: „Videant consules“. . . și acum întreb eu: „E îndreptățit antisemitismul?“

Răspund:

Dacă Jidanii din toată lumea s'au organizat în „Alianța universală israelită“, contra creștinismului, (vezi

opul sus citat, din Cătuneanu) dacă la noi în țară toți Jidanii, din toate partidele politice, cari au avut ne-precauțiunea și nefericirea să-i primească de membrii în sânul lor, s'au organizat în Uniunea Evreilor pământeni, cu tendințe contra neamului și țării noastre, — eu sum de firma credință și de nestrămutată convingere, că noi toți Românii buni și creștini adevărați, nu numai că avem dreptul, dar suntem datorii a ne organiza în un fel de alianță antisemită; (precum Jidanii în alianțele lor sunt anticreștini) și pe toate căile iertate și neiertate, cum fac și Jidanii, să ne apărăm neamul și țara de pericolul jidovesc.

La întrebarea mea fiecare Român adevărat și creștin bun să-și deie răspunsul și să lucre în consecință dacă vrea să-și vadă neamul mare și puternic.

Blestemul părinților, moșilor și strămoșilor nostri, și celor 800.000 cari și-au vărsat sângele pentru aceasta țară va cădea asupra tuturor fiilor neamului nostru rătăciți și vânduți jidanilor și străinilor.

Ocasiunea e binevenită. Din inițiativa și la stăruința Marelui Român A. C. Cuza profesor universitar, cu concursul mai multor fii vrednici ai neamului nostru au pus baza la o nouă organizare a neamului nostru „Liga Apărării Naționale Creștine“ cu deviza „Hristos, Regele și Națiunea“ și cu un frumos program de apărare contra Jidanilor.

În aceasta Ligă este dator să între fiecare fiu a neamului nostru, care e Român bun și creștin adevărat, să lucre din toate puterile la realizarea mărețului ideal a acestei ligi, și cine nu va intra este sau condus de interese personale materiale, sau e vândut străinilor și în special Jidanilor. Aceștia sunții pierduți și rătăciți a neamului nostru, cari trebuie tractați ca atari.

Țăranului bun și cuminte, cum și tuturor celor vrednici le pun înainte „Blestămul Românului“,

„Scoală Române din somn,
Dacă vrei să te faci domn“.

Eliseu Dan,
paroh. ort.
(Valea Bărgăului)

Un proces stârnit de jidani

La 1 August 1925, jidanul Lehrmann, unealtă criminală a patronului său Grünspan, lucrând conform principiilor diabolice ale Talmudului că „pe cel mai bun dintre creștini

ucide-l.“ (toiv sebesgoim hourog) a atacat într'un mod laș și mișelesc (jidovesc), într'o stradă dosnică, pe iubitul nostru conducător, dl prof. A. C. Cuza răbindu-l grav la față.

Față de astfel de provocări — când Jidanii atentează la viața noastră chiar în Țară la noi — revolta tuturor Românilor și îndeosebi a întregii studențimi a fost unanimă.

După cum era firesc, indignarea celor cari înconjoară pe dl Cuza era atât de mare, încât în momentul când autorul moral al agresiunii Grünspan, eșia din tribunal, tânărul student Gh. Urziceanu, care-l aștepta pe trepte, a tras 4 focuri de revolver în nemernicul jidan fără însă a-l atinge.

Fiind arestat și întrebat pentru ce a făcut aceasta, a răspuns: „Am apărat cinstea și viața unui bătrân care nu se putea apăra!“

După 26 zile, el a fost pus în libertate până la termenul judecării.

Acest proces, care se va judeca la Curtea cu jurați din Iași în Martie c. este numai un inel. din nesfârșitul lanț al procesului pe cari jidanii, prin actele lor zilnice de provocațiune, le deschid.

Prin actul studentului Ionel I. Moța, s'a arătat că ne ținem cuvântul dat și știm să pedepsim trădarea din

partea oricui ar veni — lovind în Românul necinstit.

Prin actul lui Corneliu I. Co-dreanu, s'a arătat, că studențimea română creștină înfrânge orice obstacol i s'ar pune în calea idealului ei național — lovind în Românul înstreinat.

Prin actul tânărului Gh. Urziceanu s'a arătat, că *la fapte răspundem cu fapte* și că ori de câte ori se va găsi un ticălos care să atenteze la viața noastră se vor găsi zeci de apărători ai cinstei și vieții românești — lovind în streinul parazit!

Studențimea creștină, solidarizându-se cu colegul ei Gh. Urziceanu, cere Juraților Ieșeni: *Achitarea!*

Curtea cu Jurați din Iași, prin verdictul ce-l va aduce, ne va arăta, dacă Românul atacat pe pământul în care-i zac strămoșii mai are sau nu dreptul să se apere contra celui care n'are nimic sfânt aici la noi, decât amintiri de ghișăft, de despoiere a Românului și de atentate încercate dar nereușite.

Ion Delapoiană.

Intorsătura vremii

Sunt doi ani trecuți decând sala Teatrului Național din Cluj, plină de lume, a fost sguiduită de o unanimă și puternică manifestație ostilă, ce se făcea președintelui Sindicatului Presei române, pentru faptul motivat că și-a pus talentul și puterea de muncă în serviciul celor contrari și streini aspirațiilor noastre naționale. Zădărnicierea conferinței și strigătele de „renegat“ cu care a fost urmărit până a părăsit scena, desigur o fi născut o întrebare în mintea dlui C. Bacalbașa că de ce oare mai continuă să mai rămână la ziarele „Adevărul“ și „Dimineța“! Răspunsul l'a dat dsa, prin scrisoarea-demisie: „salariul și beneficiile în calitate de președinte al societății anonime „Adevărul“. De atunci și până când sentimentul de adevărat român a învins, în sufletul vechiului ziarist s'a dat o adevărată luptă între renunțarea la izvoarele materiale de existență și imboldurile instinctive ale firii românești. Punctul culminant l'a ajuns după cum spune, când: „Văzând la Paris, în arondismentul XIV, afișe mari lipite pe ziduri în care se anunța că în România s'ar petrece orori, că în Basarabia s'ar fi ucis 15,000 de oameni nevinovați și se convoca la o adunare cetățenii spre a protesta împotriva „barbariilor“ săvârșite de ro-

mâni! Aceasta fiind opera misionarilor și propagandiștilor străini cari au trecut prin ospitaliera noastră țară sub titulatura propusă și ipocrită de trimiși ai umanitarismului internațional“ și când sunt primiți cu mânuși de gală nepoftiții pretinsului umanitarism iau pe banca acuzării este adus grănicerul ce și-a făcut datoria către: neam, țară și rege, revolta a izbucnit și inevitabilul s'a întâmplat. Dl Bacalbașa a fost reprimat și sărbătorit de tovarășii de muncă și în uralele unanime de comună simțire s'a spus: „Presa română din țara românească să fie cu adevărat românească“. Gestul dlui Bacalbașa a atras însă și o serie întreagă de importante evenimente pentru atitudinea viitoare a opiniei românești. Neobositul luptător al „ideii naționale“ dl Goga, a comentat în două numere consecutive ale revistei „Țara Noastră“, fraza dlui Bacalbașa: „În țara noastră se pregătește o mare și lungă bătălie în care vor figura toți cei care-și iubesc țara“, cu o analiză obiectivă a situației actuale dela noi; Sindicatul ziaristilor a rupt îngrădirile pretinse statutare și-a blamat comitetul timid și sincer, deschis și-a făcut „Protestul“ de buni români, iar pe dl Costa-Foru, cel ce s'a făcut unealta mârșavă a intereselor streine

l-au eliminat cu risicul de-a fi concediat ca răscumpărare ziaristul C. Demetrescu dela „Adevărul“ și „Dimineța“; — Societatea Scriitorilor români, se adresează opiniei publice a lumii, denunțând uneltirile subversive ale dușmanilor interni și externi, ce subminând în interior și pogrind în străinătate caută să sdruncine existența României.

Toate acestea dovădesc îndeajuns, puternicul avânt al curentului de regenerare a vieții naționale.

Singuri însă politicianii nu simt ce se petrece în jurul lor. Sus în dealul Mitropoliei se știe doar a se înjura și batjocori, se știe strica ce alții au făcut și se știe spune dela tribuna parlamentară, tinerimei universitare: „bande de anarhiști“. Epitetul ofensator-indignează pe cei ce cu sinceritatea tineretii — de care desigur oratorul din parlament n'a fost lipsit la vremea sa — își manifestă întreaga direcție de gândire pentru întronarea în Țara Românească a unei vieți noi, conformă cu dictonul vremii. — Chiar analizându-se din punct de vedere moral și materi al situația detestabilă în care a ajuns din cauza politicii egoiste de partid, armata, funcționăria, și studențimea, nu se poate admite ca măcar sentimentele de naturală și sinceră dragoste pentru neam, ce le reprezintă studențimea — acum ca și altădată — să fie contestate și studențimea calificată ca o masă inconștientă în acțiunea sa.

Toată pleava de vorbe ce se împărăștie azi în parlament unde printr'o oratorie seacă, cu orice ocazie, se caută să se mascheze în fața poporului inactivitatea, nu poate să justifice cu nimic vre'o acțiune de comună colaborare a tuturor forțelor din această țară pentru consolidarea și armonica dezvoltare pe ogorul culturii și al economiei național. — E o jalnică și tristă destrăbălare în activitatea publică și în care cei chemați și datori a o schimba, persistă a trăi de șapte ani încoace. Întâmplări ca cea a dlui Bacalbașa însă, trebuiesc fixate, cu atât mai mult în sfera de acțiune a politicienilor, cari prin jocul norocului stăpânesc o relativă influență în distribuirea favorurilor și pe care cu o inconștientă condamnabilă o vând împreună cu eventuala capacitate personală, fie băncii Marmarosch ce murdărește tricolorul național pe corpul semit, fie fabricii Renner sau altor întreprinderi comerciale cari nici-când n'au avut și nu vor avea senzația vreunei dureri când țara suferă.

decât o singură dorință „banul“ prin care să cumpere cu onorarii ocazionale și tantieme periodice pe românul slab de înger și să devie stăpânii bogățiilor țării, ca în urmă liberă să dicteze și să întroneze viața după principiile semito-umanitariste. Și tot atât de mult trebuie să tresalte conștiința celor ce sprijinesc prin concursul lor, câștigarea nejustă a procesului contra moșilor sau altor nedreptăți de care țara geme. Dacă toți cei ce fac astfel — să le zicem cum trebuie, renegați ai intereselor

naționale — n'au avut fericirea de a fi readuși individual la simțul realității prin „vocea masei condusă întotdeauna de instinctul conservării naționale, să ia acum aminte că gestul și cuvântul ziaristului român ce scria la „anumita presă“, îi vizează direct, atât prin importanța clare viziuni că: „se va deschide la noi o mașă bătălie...“ cât și prin întâmplările recente, aduse de întorsăturile vremii.

I. Adămoiu

Pro domo

Analizând, chiar superficial, aspectele sub cari generația de azi tinde să-și croiască viitorul, vedem tendința generală de a tulbura pacea publică, în tainica speranță ca fiecare să-și asigure pentru sine și ai săi, prin triumful partidului căruia aparține, sinecure grase în administrație, deoarece idealul oamenilor de azi este de a trăi din bugetul Statului. În loc ca agricultura să fie dezvoltată și în loc ca industria și comerțul să intre în posesiunea populației de baștină și cu drept natural asupra lor, năzuința generală este incropirea averilor rapide și fără a se alege mijloacele. Așa se explică asaltul care se dă la buget. Evident, această pornire a creat o situație cu totul potrivnică intereselor națiunii și continuarea ei contribuie în cea mai largă măsură la stabilirea unui obicei: acela de a crește și întreținerea în mod parazitar pe spinarea societății o clasă de oameni pentru cari singurul ideal este căpătuiala. Pentru ca să nu fim interpretați greșit vom preciza că, nu ne referim la funcționarii publici de carieră, față de cari avem o admirație și îi stimăm.

În felul acesta ar trebui să credem că mergem cu pași siguri spre ruină. Singura nădejde care ne-a mai rămas e pătură țărănească, care deși înapoiată în cultură din cauza vitregiei timpurilor, totuși a dat escelente dovezi că și-a înțeles menirea și continuă a-și munci ogoarele aducând prețioase contribuții la menținerea la un grad mai înalt a avuției naționale. Este aceasta o constatare care nu suferă nici o modificare.

Paraziții bugetului, prin apucăturile lor, au înlesnit străinilor, și în special jidanilor, să acapareze industria și comerțul. În mijlocul nostru au invadat toți jidani alungați

din Polonia, Cehoslovacia și alte țări. La noi au venit ca la pământul făgăduinții. *Până când românul de baștină află dolarii în America, jidanii află mai mulți dolari în România.* Și oricât de paradoxală s'ar crede această afirmație, ea corespunde perfect adevărului. *România este pământul făgăduinții pentru lacuste însă nu pentru români.* Această situație este creată de către o clasă de oameni cari trecând cu ușurință peste normele cari se impun oricărui om care aparține și îl interesează viitorul neamului din care face parte, au înlesnit, cu bună știire, împănarea țării cu străini cari au venit aici nu pentru a contribui la dezvoltarea noastră ci pentru a ne stoarce de avutul pe care l-am câștigat cu prețul cunoscutelor jefte.

Ajunși aci, acei pe cari îi doare starea în care ne aflăm, vor trebui

să reacționeze; va trebui să inverșăm situația fiindcă ar fi nedemn și am fi nedrepti cu memoria strămoșilor noștri când am lăsa să se perpetueze starea de azi.

Cu mijloacele cari ne stau la îndemână va trebui să facem să se înțeleagă de către aceia cari își bat joc de neamul nostru că așa nu mai merge. Industria și comerțul revine de drept românilor, singurii băștinași ai acestor frumoase plaiuri și așa fiind va trebui necondiționat să le trecem asupra lor.

Va trebui apoi ca pe acei învățați să înjumătățească bugetul să-i obișnuim cu munci folositoare. Aici e rolul tuturor oamenilor de bine, geloși de viitorul neamului. Potlogăriile în administrația publică nu se fac fără cunoștința mai multora și dintre acei mulți ar fi de dorit ca să se afle cine să le aducă la cunoștința mulțimei pentru ca publicul să fie pus în situația de a le putea reprima la timp.

Nu trebuie să se înțelească credința, dealtfel înstăpânită între jidani, că la noi cu bani se poate face orice; se pot comite orice nedreptăți.

Când vom ajunge ca în țara noastră să nu fie nimic disponibil de înșelat și furat, jidovimea își va căuta alt pământ cu făgăduinți, se va năzui a munci onest, în orice caz jidanul parazitar se va elimina dela sine, sau pentru noi, el va pierde, cel puțin, caracterul său răufăcător.

At. Motogna

Dând ajutor științei, dăm cel mai prețuit obol țării și neamului

În numărul 6 al revistei „Natura“ din Iunie 1925 se scrie la pag. 26 „Cu prilejul zilei Pasteur s'au strâns în Franța 9 (noauă) milioane de franci pentru ajutorarea feluritelor laboratoare de știință ca de pildă: fizică, chimie, astronomie, matematică, mecanică, științe naturale, agronomie, medicină. În același timp ziarul „Le Matin“ deschizând și el o listă de subscripție pentru ajutoarea muncitorilor din laboratoare a adunat o sumă frumoasă de trei milioane de franci.

În nr. 7 tot al rev. „Natura“ din 7 Iulie 1925 la pag. 32 dl profesor Longinescu, învățatul nostru în chimie, scrie cam așa: De-o bucată de vreme primesc scrisori de urare. că în sfârșit după o luptă de 20 ani voi avea laboratoare de chimie, cari

azi sunt niște adevărate grajduri; căci cu prilejul venirii la București a celor mai mari învățați în chimie din lume pentru a ține un sfat, se va iscăli un hrizov de înființare a acelor laboratoare. Aceste sunt știri gazetărești. Nu numai că nu voi avea laboratoarele visate, dar din adresa trimeasă decanatului de științe se vede rugămintea mea de-a avea grijă, că stricând laboratoarele vechi, să nu se întâmple cumva să nu pot ține cursul regulat cu cei 250 de studenți“.

Așa stau laboratoarele de chimie din Capitala țării, pe când se strigă în toate părțile, că chimia cu gazele ei va fi hotărâtoare în războaie și'n timp de pace, aducătoare de bogății prin pregătirea îngrășămintelor de pământ și altele. Celelalte laboratoare

de științe nici nu mai vorbim, căci deabia se pot face cursuri cu studenții, cari se înadușă în ele.

Ce citesc însă în gazeta dela Orăștie „Plugarul luminat“ nr. 9 din 5 Noemvrie 1925? Dl Todică scrie, că după socoțile făcute de dl Obreja dela minister banii cheltuiți pe spirit și pe alte băuturi de întreaga țară, numai în anul 1924 s'au ridicat la suma de unsprezece miliarde și jumătate (11½ miliarde) lei. Se spune mai departe, că cu acești bani cheltuiți pe băuturi, cari împrăștie relele în țară și aduc boli, s'ar putea plăti toți învățătorii și școlile din țară și toți studenții ar putea umbra la școli fără nici o cheltuială din partea părinților.

Aceste fapte ne pun pe gânduri și cer să ne întrebăm cam așa: Dacă știința a știut să iscodească mașina cu aburi, motorul cu benzină, fotografia, telefonul fără sârmă, aeroplanul și atâtea, care din care mai minunate, nu va ști ea oare să înfrâneze năvaurile rele, cheltuelile de prisos, luxul și altele și'n schimb să facă, ca acei oameni, cari nu știu pe ce să împrăștie banii, să deie măcar a zecea parte din banii lor de prisos, pentru ajutorarea științei, care lucrează curat numai pentru binele oamenilor? Câți din cei răniți în război s'ar fi întors acasă, dacă n'ar fi fost doctorul lângă ei, să le închidă rana? Câți ar fi în viață azi din cei rămași acasă, dacă holera, tifosul, vărsatul și altele n'ar fi fost oprite de doctori prin injecțiile făcute la timp înainte de a se năpusti boala. Câți oameni nu s'ar îneca în largul mărilor, dacă telegrafia fără sârmă dela corabia ce stă să se scufunde n'ar putea înștiința corăbiile nevăzute din jur să-i vie în ajutor. Institutul Pasteur din Cluj vindecă în fiecare an cam 3000 de oameni mușcați de câne turbat și'n țara întregă se vindecă atunci cam 10,000 adevărate zece mii.

Ce ajutor mare ar da acești oameni scăpați cu viața, dacă din bună voe ar face un dar spitalului. Un bogat ar da mai mult, un sărac mai puțin. Să zicem, că fiecare din cei ce ies din spital ar da o sută de lei, iacă s'ar strânge un milion de lei pe an. Din acești bani s'ar putea acoperi mult din sărăcia cu care luptă aceste spitale. Azi se adună multe milioane și miliarde în toate țările pentru îngrijirea celor bolnavi de tuberculoză. Nu zic e bine că se adună și că lumea se îngrijește de alinarea celor bolnavi, dar cine poate și cine știe să se îngrijească și să-l vindece mai

bine ca medicul învățat, care dacă ar avea mijloacele trebuincioase la îndemână ar descoperi cu o zi mai de vreme și leacul împotriva acestei boli, care leac de bună seamă nu va cere atâtea cheltueli ca cele de azi. Numai puține boli au mai rămas, la cari nu li s'au găsit încă leacul. Leacurile se pot găsi atunci mai ușor, când nu o țară și nu un singur învățat dintr'o țară lucrează la ele, ci multe țări și cu mai mulți învățați deodată! Astăzi învățații nu pot lucra decât în case mari, largi, cu aparate multe și scumpe și cu ajutoare multe de oameni.

Aceste toate cer bani și iară bani. Va zice cineva de unde să se ieie atâția bani, că și așa omul nu mai poate dovedi cu birurile. E drept, că din birurile grele se susțin funcționarii, armata, școlile, poliția și tot ce se ține de bunul mers al gospodăriei țării. Pentru toate acestea conducerea țării împarte banii într'o măsură convenită și potrivită, cerută de împrejurări. Ce folos însă, că școlile noastre chiar și cete mai mari, fac învățatură și știință împrumutată dela străini, fără aparatele și fără mijloacele pe cari le-au străinii, cari le-au iscodit. Profesorii și studenții noștri fac știință din cărți, cu creta pe tablă și mai ales în vis. Țara cheltuiește bani mulți pe cele de mai sus, școli, dirigătorii, slujbași numai ca să zicem și noi, că suntem în rând cu lumea. Țara nu se întreabă, că puterea și sufletul acelei armate, poliției ori școli de unde vine și'n ce stă. Ea nu se întreabă, oare unde mergem și unde vom ajunge, dacă tot ce este putere și suflet în armată, școli și'n altele nu este decât de împrumut ușoratic. Ce folos, că în școli învață cineva să se facă profesor și profesorul la rândul lui nu face alta decât împrumută din cărți, vorbește, scrie, dă din mâni și silește școlarii să știe desemna aparatul, pe când nici profesorul și nici studentul n'au avut fericirea să-l vadă și deci să lucreze cu el. Studenții ajunși profesori cei mulți din obișnuință se îndeletnicesc cu poveștile, ori alții cu toată mintea scăpărătoare ce-ar avea-o scârbiți vor face la fel, vor înjura, vor visa și așa la nesfârșit. La noi se face școală pentru ca să știm povesti, să știm suci și învărti limba, dar nu să știm lucra, să știm da roade, căci nu sunt bani.

În timpul războiului au fost destul patru ani de despărțire între Germania și celelalte țări, pentru ca să nu se poată împrumuta și pentru ca

în acest restimp unul din dușmani să născocască lucruri mai minunate ca celalalt și să-l dovedească în luptă. În timp de pace se duce aceiaș luptă pe tărâmul științei între popoare, măcar că nu ar trebui să se ducă luptă, ci ar trebui să se ajute unele pe altele. Se pare că lupta rămâne o lege stăpânitoare a firii.

Ce-i drept în timp de pace se împrumută popoarele unele pe altele cu ceea ce au iscodit, de obicei cu ceea ce cred că le-ar aduce un folos, dar când e vorba de iscodea mari, atunci le țin ascunse și nu le dau la iveală decât atunci când viața e în primejdie ori vreau să doboare pe alții.

Ce folos, că se fac și schimburi de învățați între o țară și alta? Dacă învățatul pregătit în străinătate, sosit acasă, se uită la păreți și pierde timpul povestind la studenții ceea ce a văzut acolo, pe când studenții cheltuiesc sudoarea părinților și-a lor înzadar învățând să poată răspunde ce l-a povestit profesorul.

Munca științifică și muncitorii învățați sunt altceva ca profesorii, cari sunt siliți a face știință și carte din povești și din chipuri din cărți. Muncitorii învățați sunt aceia, cari sunt datori și cari pot da suflet și putere de viață unei nații. Ei pornesc croiuri nouă în viața unei nații. Ei îndrumă pe căi nouă și bune porniri vechi. Ei se îngrijesc de primenirea și întărirea tuturor tărâmurilor de muncă dintr'o țară. Ei sunt podoaba națională. Cu oameni de aceștia și numai cu de-aceștia cât mai mulți, țara se poate îmbogăți, se poate fericii și-și poate câștiga dreptul la mulțămă și cinste din partea lumii.

Ar fi o rușine să zicem, că țara nu are oameni de-aceștia. Sunt, dar ei sunt legați de mâni și picioare din lipsă de bani.

Cum s'ar putea aduna bani?

Cred, că fiecare om învățat și om de rând ar putea da câte un plan. Dacă în loc de planuri ar da numai câte-o sută de lei pe an fiecare om, dela 18 milioane s'ar strânge aproape două miliarde lei pe an. Cu acești bani muncitorii învățați ar fi mulțumiți și-ar putea lucra. Dar de bună seamă că această s'ar putea face cu greu, doar sub formă de timbre, sau biruri asupra celor, cari se bucură mai mult de pe urma muncii oamenilor de știință. Dar dacă ne gândim la cele 11½ miliarde de lei cheltuiți în 1924, dați pe gât la vale, pe băuturi pentru ca pe urma lor lumea să capete tuberculoza și alte

boli, nu i-ar fi îngăduit științei oare ca să ridice taxa băuturilor cu 50% ajutând astfel pe de-o parte la stărpirea răului, iar pe de alta la adunarea unei sume de cinci (5) miliarde de lei. Când ne mai gândim la taxele pe lux, automobile, fabrici parecă tot se mai zărește o nădejde de viitor. Când Statul nu poate, ori nu înțelege să sprijine și să creieze scoli de cercetare, de muncă și nu de

imitație ori de modă, trebuie ea oamenii de știință, de bine, înțelegători și iubitori de știință, să și deie mâna, să înjghebeze o tovarășie și să-și încerce puterile spre a găsi mijloacele de muncă spre binele obștesc. Atunci cred, că profesori și studenți, bănci și societăți cu suflet și inimă românească vor da și vor stărui să aduce obolul pentru știință.

Gh. Bujoreanu

CRONICA CULTURALĂ

Vechea cultură românească

Cine cunoaște trecutul va pricepe prezentul. La aceasta maximă mă gândeam când răsfoiam cărțile istoriei, când ascultam prelegerile de istorie la liceu sau conferințele universitare. Da, e adevărat, cine cunoaște trecutul unui popor, înțelege și politica de astăzi, mersul afacerilor guvernamentale, diplomația și toate altele.

Mă întrebam de multe ori, de ce istoriografia română nu se poate elibera de preocupări învechite, nejustificate și fără vre-un temei științific. Mai ales manualele de istorie. Cine crede a găsi în ele istoria veche română, se înșală. Ba e vorba de istoria Dacilor, ba de istoria romană. Nu trece zi, să nu citești, că poporul român a luat naștere din împreunarea daco-romană. Despre vechea istorie română în zadar va căuta cercetătorul științific de a găsi ceva potrivit. Și totuși, a existat o cultură străveche română. Chiar un A. D. Xenopol în volumul întâiu al istoriei românești vorbește despre Dacia anteromană, și nu, cum s'ar aștepta cetitorul, despre vechea istorie română. Și totuși, există o istorie veche română cu o tradiție de mai bine ca 2 mii de ani.¹⁾ Lașitatea istoriografilor noștri însă operează cu noțiuni greșite, goale și fără cuprins și conținut. Astăzi încă lipsește o explicare, ce se silește a sublinia descendența tradiționalismului român într'un mod și fel mai apropiat de adevărul istoric. Politica zilelor noastre e preocupată de chestia minoritară. Cine mai are vreme, să se ocupe cu chestia română! Noi, purtătorii acestei tradiții și mandatarii culturai străvechi, cum să răsplătim datoria strămoșilor noștri față de cei în viață? Cu vorbe goale fără înțeles? Ce e mai sfânt, amintirea strămoșilor noștri sau găzduirea străinilor în hotarele românești? Ce e de folos pentru noi, întărirea ele-

mentului românesc sau o crâsmă internațională?

Elementele vechi a limbei daco-romană sunt cunoscute. Cea mai veche clădire română, un templu antic cu inscripții latine, transformat într'o biserică creștinească, situată în comuna Demșuș, jud. Hunedoara, ne dovedește, că creștinismul la noi chiar în al II lea secol după Chr. a prins primele rădăcini. La Sarmisegetuza era reședința regilor vechi români. Aici se concentra rețeaua șoselelor, aici era centrul cultural, aici se petrecea viața publică. Aici se afla castrul, baia publică, templul lui Mithra, clădirile particulare și monumentele funerare. Amfiteatrul, astăzi în ruină, era scena tragediilor românești. Chiar dl Victor Eftimiu în prezent prelucrează dramele antice a lui Sofocle. Cine ne va înscena odată teatrul român de odinioară? Regele Decebal e mai bine cunoscut. Dar despre român Boirebișta, care a trăit pe la anii 50 înainte de Chr., cine știe ceva mai de aproape despre el; sau despre regele român Oroles? Până la anul 271 d. Chr. regatul vechi român a bătut bani de argint în monetăria proprie.²⁾

Cultura latină deabia ne-a atins. Ce a rămas în urma campaniei a lui Traian în anii 101—102 și 105—106 d. Chr. se mărginește la o mulțime

de inscripții latine, la monete romane și la un monument mai însemnat, monumentul dela Adamclisi în Dobrogea, ridicat de arhitectul lui Traian Apollodor de Damasc, acelaș, care a clădit podul peste Dunăre la Turnu-Severin și columna lui Traian la Roma. Aceasta columnă, înaltă 40 m de marmoră de Paros, cu un brâu spiral în jurul columnei reprezentată în 124 tablouri scobite cu în total 2500 figuri scene din cele două războaie dacice, și anume marșuri, treceri peste râuri, poduri, castre, castele, lupte, asedii, dărâmări, prădări și arderi de cetăți întărite. Descrierea aceasta îndesată și amănunțită a lui Apollodor e unicul document despre războaiele contra Românilor, fiindcă însemnările lui Traian despre acest război s'au pierdut.

Călcăm pământ istoric. În locul templelor antice se înalță astăzi biserică, mănăstiri și catedrale creștinești. Plugul țaranului tăia brazda pământului nostru și dă de câte ori de rămășițe vechi românești. A le colecționa acestea și a le păstra cu sfîntenie în muzee anumite e o datorință națională. Astfel se augmentează cunoștințele istorice dar și sentimentele bune omenești gesesc nutrire.

În comuna Sarmisegetuza,³⁾ jud. Hunedoara în anii din urmă sau interprins săpături sistematice de către dl profesor universitar D. Teodorescu, Cluj, iar rezultatul acestora a fost așezat într'un muzeu local. E de dorit, ca și alte comune sau orașe românești cu trecut istoric să facă la fel.

Sibiu, Dec. 1925.

Victor P. Barciunu.

¹⁾ Dr. Zaharia German, Sarmisegetuza - capitala Daciei. Trecutul și prezentul ei. Cu 5 ilustrațiuni. Hațeg 1925. Prețul 15 Lei.

²⁾ Constantin Diculescu, Vandalii și Goții în Ungaria și România. Lipsca 1922.

³⁾ Sarmisegetuza în limba veche română înseamnă palat de aur

O faptă vrednică de imitat

Primind din parte domnului colonel invalid Brândușă, suma de lei una mie (1000) ca donațiune pentru activarea propagandei L. A. N. C., îi aducem pe această cale mulțumirile noastre călduroase în numele comitetului Regional Cluj, și totdeauna ne socotim datori să facem cunoscut frumosul gest tuturor bunilor Români spre a înțelege toți aceia cari luptă pentru desrobirea neamului de

dominația Jidanilor că spre a învinge trebuie nu numai risipă de vorbe ci și sacrificii materiale. Vă rog să vă pătrundeți de însemnătatea morală și educativă a faptei dlui colonel Brândușă, domnilor cari vă laudați că sunteți membri ai L. A. N. C., și totuși nu vă puteți încorda energia morală atât, încât să vă plătiți punctual abonamentul la „Infrățirea românească“.

„Revista“.

Recunoașterea dreptului de pensie unei categorii de ofițeri și sub-ofițeri invalizi din război

În ședința Camerei din 7 Decembrie 1925 s'a depus, din inițiativa parlamentară, un proiect de lege pentru prelungirea termenului de 1 Aprilie 1923 prevăzut la articolul 36 din legea dela 2 Septembrie 1920, referitor la timpul în care trebuia cerută înscrierea la pensie, ca invalid de război, a ofițerilor și plutonierilor puși în retragere definitivă, pentru infirmități contractate sau agravate, în serviciul militar în războiu.

Patriotica inițiativă, tradusă în fapt prin depunerea în Cameră a acestui proiect de lege, trebuie salutăată și îmbrățișată, de aleșii națiunii, cu toată căldura, acordându-i sprijinul necesar pentru a se vedea votată și această lege, menită să pue capăt suferințelor și frământărilor în care se sbate această categorie de invalizi de război, fără pensie, puși în retragere ulterior datei de 31 Martie 1923.

Din expunerea de motive a proiectului de lege mai sus citat, reiese clar recunoștința morală și materială pe care Statul o datorează acestor invalizi de război și pe care Ministerul de Finanțe a refuzat să le acorde, printr'o interpretare rigidă a legii de pensionare din 2 Septembrie 1920).

Intr'adevăr, situația în care se afla această categorie de invalizi din război, din îndoitul punct de vedere juridic și moral, era una dintre cele mai dificile de rezolvat. Acești ofițeri și sub-ofițeri neavând anii de serviciu ceruți de Legea generală de pensii, nu puteau fi scoși la pensie nici pentru anii serviți și nici pe baza legii de pensii excepționale din 2 Septembrie 1920, din cauză că ceruseră înscrierea la pensie după data de 1 Aprilie 1923, — termenul fixat de art. 36, din sus citată lege, până la care se putea cere înscrierea la pensie.

Comisia de pensii a Ministerului de Finanțe chemată să soluționeze cererile de pensie ale acestor invalizi pe război, prin refuzul acordării pensiei solicitate și'năbușă sentimentul de recunoștință morală ce ei îl meritau, conformându-se în totul dispozițiunilor art. 36 din legea dela 2 Septembrie 1920.

Din această cauză s'a pornit, printre rândurile ofițerilor invalizi din

război o vie campanie pentru revendicarea drepturilor lor de pensie, dusă atât prin presă, întruniri generale cum și prin moțiuni adresate guvernului, al cărei rezultat a fost recentul proiect de lege depus în Cameră.

Opinia publică, și mai ales invalizii din război, ar fi satisfăcuți ca proiectul de lege, mai sus citat, să găsească un ecou în sufletul tuturor

domnilor parlamentari ca prin votarea lui, cu unanimitate de voturi, să aducă o dreaptă și meritată reparație a revendicărilor acestor invalizi din război, cari și-au jertfit sănătatea și o parte din corpul lor în timpul războiului pentru întregirea neamului, contribuind cu prisosință la realizarea „României Mări”.

Ferm convins că de astădată speranțele lor vor avea rezultatul dorit de ei, aduc anticipat aleșilor națiunii, pe această cale, prinosul recunoștinței publice la care au dreptul prin înfăptuirea acestei legi.

Ștefan C. Căpălescu
Lt. invalid din război

Correspondență din București

Glăsuț îngrijorării întemeiate din fundul conștiinței populare „Emigranții”

Unii vin și alții pleacă. Unii vin pentru a trăi și alții pleacă pentru că nu pot trăi.

Unii vin să trăiască parazitari, și alții pleacă că nu pot trăi cinstit în țara lor.

Lucrul acesta e o problemă foarte complicată! Tu române să pleci aiurea, și altul să vie să-ți ia locul, tu române să pleci unde nu ști ce te așteaptă, și altul să vie să-ți ia casa și avutul tău. „Grea și complicată problemă”! Se văd, și în ultimul timp s'a accentuat acest exod al emigranților. Pe stările de pe lângă gara de nord a acestui oropsit de oraș căruia i se zice București, se văd sute din aceste ființe cari sunt muritori de foame, femeii mame cu prunci în brațe, copii dela vârsta de 2 ani până la 10 ani, flăcăi, și moșnegi cu plete albe, așteaptă cu toți, pentru a se duce în necunoscut, plec încântați de vorbele acelor ticăloși, cari au interesul ca ei să

plece, și de vitregia vremurilor în care trăim. „Ei pleacă” și când vor fi departe, când vor munci și 20 de ore pe zi tot se vor gândi la țara lor, dar nu vor ști că ei au plecat și în locul lor a venit jidovul care s'a făcut stăpân pe casa lui.

Sărman emigrant român, tu suferi! și altul se lăfăește în casa ta, aceștia sunt aceia pe care i-a bătut Christos când făcuse din casa Domnului zărafie.

Cu biciul acesta trebuie să ne înarmăm și noi și să alungăm acești venetici, și să ne readucem frații cari trăesc zile de mizerie pe meleaguri streine.

Iară guvernării noastre trebuie să înțeleagă că fac o crimă de neertat, neîngrijindu-se de soarta acelor cari nu au pâinea de toate zilele, și cari vor să mai ia drumul pribegiei.

Alex. Cojocaru
București

Correspondență din Arad

Insuflețirea cu care e primită L. A. N. C.

Iată ce am primit la redacție:

În sfârșit, am ajuns și ziua sfântă, de mare însemnătate națională în care toate grupările noastre conștiinț naționaliste și-au dat mâna, formând astfel, din cei mai de frunte oameni ai neamului nostru, un zid atât de puternic, încât nu există o altă armată politică, care să aibă

curajul a lua lupta în contra acestui fenomenal apărător al conștiinței naționale.

În sfârșit am văzut pe toți românii de bine, cari vor prin lupta lor, să ducă neamul la adevărata fericire, dându-și mâna unindu-se trupește și sufletește, pentru o mai aprigă luptă în contra lăcustelor ce ne-au

asaltat țara bogată și frumoasă în-făptuită prin atâtea jertfe și eforturi supra omenești.

În sfârșit toți acei inimoși, cari s'au legat prin jurământ de loznica: „*Christos, Regele, Patria*“, s'au în-brătoșat reîmprospătându-și forțele în vederea luptei ce va decide dacă românii vor trebui să peară ca na-țiune, sau să reinvie în conștiința sfântă, ce de atâtea vreme este su-grumată și aruncată roadă viermilor împერიуаți din capcanele politice murdare, a lipsiților de caracter.

În sfârșit ora salvatoare s'a apropiat; păcătoșii și netrebnicii vânzători de sânge creștinesc, s'au cutremurat de groază și acum își caută adăposturi sub aripi protegiuitoare, doar-doar vor putea salva ceva din hibrida situație în care să găsească.

Avem însă credința că acei ce își cunosc menirea și știu să deosebească binele de rău, precum grâul de neghină îi vor repezii pe acești nerușinați ce și-au vândut ce are omul conștiința mai scump: *onoarea, caracterul și conștiința națională*, pentru o mână de bani înegriți de păcatele rasei criminale (jidovime), întocmai cum luda a vândut pe Christos mântuitorul nostru pentru 20 de arginți.

În primul rând acest soi de „*ramoliți*“ trebuie călcați în picioare și făcuți imposibili, căci aceștia sunt cei mai periculoși indivizi în dezvoltarea morală intelectuală și materială a unei națiuni.

Foarte logic ar fi, pentru ca totuși să tragem vreun folos și după aceste lifte, vorba unui țaran, să-i în-părechem pe „*coadele de topor*“ cu „*împериуаții*“, să-i legăm de picioare și să-i punem mătațe pe sură, pentru apărarea acoperișului de vânt, grindină și furtună.

Acum după ce visul unirei tuturor grupărilor naționaliste într'un singur mănunchiu puternic s'a realizat contopindu-se în Liga Apărării Naționale Creștine, de sub conducerea neobositului, neîntimidatului și energicului profesor universitar dl A. C. *Cuza*, ne mai rămâne să realizăm întocmai programul expus în statutul organizației și apoi putem spune cu drept cuvânt, că ne-am făcut datoria spre fericirea țării și a întregului neam românesc bătut de atâtea vânturi grele

Vivat înfrățirea!

Vivat L. A. N. C.!

Vivat Președintele L. A. N. C.!

Nicu Boeriu

T. Sânmăr in (Arad)

Scrisoare din Cărlibaba (Bucovina)

Balaurul din Cărlibaba

De vremuri îndelungate, creștinii din acest colț de țară trăiesc în mare mizerie sub jugul jidanilor, cari au năvălit ca lăcustele și au cucerit toate izvoarele de bogăție ale creștinilor din comuna Cărlibaba, unde trăiesc cam 1500 locuitori dintre cari circa 500 jidani. În această comună sunt vr'o 30 prăvălii, dintre cari numai 3 creștinești. Mă veți întreba cu ce trăiesc atâtea jidovime în o comună așa de mică? Vă răspund: În această comună majoritatea creștinilor trăiesc din agonisita cu palmele și parte sunt cărauși, e dureros că agonisita o capătă dela antreprenorii jidani nu însă în bani, ci în formă de bon, cu care sunt obligați a cumpăra cele necesare dela prăvăliile jidovești bine înțeles mai scump și marfă mai rea. În această comună se exploatează pădure din proprietatea Fondului bisericesc ort. rom., atât negustorii cât și antreprenorii sunt jidani și jidoviți (adică slugi jidovești), cu părere de rău trebuie să spunem cum-că înainte de războiu toate lucrările

ce astăzi sunt în mâinile jidanilor, le aveau creștinii. Antreprenorii jidani ai firmelor jidovești au devenit milionari, bineînțeles, prin sistemul lor de șarlatanii, cumpărându-și averi de milioane în străinătate cât și'n țară, pentru manipularea lemnului și-a cumpărat vr'o 60 părechi cai, așa că căraușii creștini numai pot câștiga nici un ban și sunt condamnați la pieire cu cai cu tot

a ajuns să fie un cuib jidovesc, unde nu se respectă nici legea spe-culei nici alte legi, cauza e că autoritățile competente, „*Ochi au dar nu văd, urechi au dar n'aud*“.

În acest cuib jidovesc, dl Vital șeful postului de jandarmi se simte ca în sânul lui Avram căci în ziua de 9|XI 1925 s'a petrecut pentru a mai multă oră cu jidanii sărutându-se cu crâșmarul Braunstein strigând plin de fericire în fața tuturor „*Sus jidania jos Romania*“. Ba în dragostea lui pentru jidani persecută foarte mult pe creștini, îi bate, îi perchizi-țiionează, îi arestează și prigonește pe toți acei ce înțeleg să lupte contra pericolului jidovesc.

Creștinii din această comună roagă pe toți bunii creștini iubitori de neam și țară, să le vie în ajutor pentru a forma un zid puternic împotriva primejdiei jidovești și împotriva jidanilor cari ni sunt periculoși.

Întrebăm noi: Comandamentul de jandarmi, nu poate face rânduială cu acest șef de post jidovit? și nu găsește alt șef de post vrednic să-l trimeată în această comună să-i ocrotească pe creștinii băștinași, iar nu să-i persecute și să calcă legile în picioare? Și iarăș întrebăm Direcțiunea Fondului bisericesc, nu-i este milă de poporul creștin din această comună, îl lasă pradă de dragul jidanilor, cărora le-a dat pădurea să o exploateze cu prețuri de nimic? Oare nu-i păcat strigător la cer, ce se face cu moșii și cu moșnenii slăvitului vovod dela Putna? Trebuie noi să aducem aminte, Administrației Fondului, de datoria sa? În fine întrebăm stăpânirea, nu vede, n'auze nimic ce se petrece în Cărlibaba? Sau să teme și stăpânirea de Balaurul jidovesc, care amenință cu nimicirea pe toți creștinii?

Vom reveni.

Președintele L. A. N. C. Cărlibaba
și căp. de arc
S. Florescu

Corespondență din Hunedoara

Un fapt regretabil și fără precedent a săvârșit mai în zilele trecute dl director al Uzinelor de Stat, stărnind o profundă legitimă indignare a opiniei publice românești hunedorene fiind obiectul unei triste senzații a tuturor bunilor români din acest oraș.

Acest domn care se numește Dan Periețeanu a făcut grava greșală de-a da casinoul uzinelor pentru finerea unei petreceri jidovești, ace-

lor oameni cari ne-au fost totdeauna dușmani, lucrând prin acțiunile lor subversive la subminarea țării noastre și cari n'au pierdut prilejul nici odată de a ne batjocori și terfeli prin metodele lor bine cunoscute, atât în lăuntru țării cât și în afară.

Și acestor oameni dacă-i putem numi așa dl Periețeanu fără nici o discuție le-a pus localul la dispoziție, pentru ca ziua următoare noi

să serbăm actul Unirii Pincipatelor în atmosfera supraîncărcată și infectată, de mirosul specific, al acestor paraziți și unde altădată societățile locale românești își găseau realizarea tuturor acțiunilor patriotice; acest locaș servind totdeauna ideea națională.

Nu așa se câștigă simpatii în mijlocul nostru dle Periețeanu. Mai astăvară spuneați, că nici un străin nu va pune mâna pe sală până veți sta în Hunedoara. Unde e consecvența? Ori credeți, că prin răsfățarea și încurajarea manifestărilor națio-

nale jidovești ați contribuit la promovarea intereselor obștești? Vă înșelați.

Nu prin felul acesta vom putea propaga doctrina naționalismului integral ci înlăturând fermenții de disoluție din calea propășirii noastre, să cultivăm ideea și sentimentul românesc și să contribuim cu toții la afirmarea conștiinței naționale pe temelia căreia se va clădi viitorul României-Mari.

Tiberiu V. Rimbașiu
stud. în drept

Sfințirea drapelului L. A. N. C. din Dorna-Codrenilor

În ziua de 3 Ianuarie a. c. venerabilii preoți Popescul și Lupăștean au sfințit drapelul tricolor al Ligei din această comună, de față fiind membri din comitet dnii Elisei Ruscan, Toader Ursu, Gavril Odochian, învățător Grămadă, C. Nichitus și alții, apoi delegații din Vatra-Dornei cu drapelul Ligei în frunte cu dl preș. S. Robotă dnii I. Coneac S. Rusoi, A. Țutureanu, I. Dranca cu soțiile, apoi delegații din comuna Șarul Dornei cu steagul în frunte cu dl preș. D. Dascălu, apoi delegații din Dorna-Arime în frunte cu dl preș. Niță Stoleru, împreună cu numeroși gospodari și gospodine, apoi delegații din comuna Cosna în frunte cu părintele Spănu, iar din Dorna-Candreni un numeros public între cari și vrednicii „Arcași” în frunte cu căpitanul lor V. Ungureanu.

Sfințirea a fost un act de o deosebită frumuseță și de înălțare sufletească.

După sfințire s'a făcut fotografierea în ograda bisericii, apoi cu toții au mers la sala hotelului comunal unde s'a dat o masă, s'au bătut mai departe ținte la steag, s'au ținut cuvântări și s'a dansat.

Dl președinte S. Robotă în vorbirea sa înflăcărată a arătat din nou rostul Ligei și primejdia în contra căreia luptăm înfierând fără cruțare pe oamenii fără suflet cari vând interesele neamului nostru lui Iuda. Incheind a adus din nou urări de isbândă și sănătate neobositului apostol A. C. Cuza. Au mai vorbit dnii I. Ruscan și G. Odochian.

Totul în tot a fost o serbare măreață.

Un participant.

Ludaizarea administrației

Primpretorul din plasa Ileanda-Mare județul Someș. După ce în diferite rânduri primpretorele Ion Rusu a oprit în mod abuziv foaia atât de populară „Libertatea”, care se trimite țaranilor din plasa; și după ce a hărăzit pe locuitorii cari sunt 98% curat români cu 5 secretari jidani din cele 14 secretariate ale dsale, dintre care încă 7 sunt ocupate de ungurii, încearcă prin diferite apucături mârșave și josnice (din cari voi cita cu altă ocazie) să compromită membrii propagandiști, membri aderenți și toate celelalte persoane cari înțeleg să sprijine acțiunea L. A. N. C. Ar fi de dorit ca cel puțin buni români — cum se autocalifică dsa, că e — dacă nu ne sprijinesc, cel puțin să nu lucreze împotriva noastră. Cât

despre dl Rusu, îi amintim că dacă voiește ca după ce Dumnezeu îl va duce dela conducerea plasei Ileanda-Mare, să-și mai vadă curată și neatinsă plasa comemorativă, — menită să-i imperpetueze falnicai figură pe care singur și-a ridicat-o, pe stânca dela Rafeni (în apropierea imediată a liniei ferate și a drumului de țară) prin ea înștiințând urmașii că sub domnia sa s'a preluat plasa de stăpânire românească, să se poarte puțin mai românește!! I. Mureșianu.

Cetiți și răspândiți

Infrățirea Românească

O punere la punct

În discursul său de deschidere al anului judecătoresc 1925—26 dl primpreședinte al Curții de Casație, Gh. Buzdugan, vorbind despre necesitatea introducerii legii asupra *impreviziunii* a spus următoarele:

„Tot cu privire la efectul convențiilor va trebui reglementată și chestiunea impreviziunii. Consecințele executării unei convențiuni încheiate înainte de război pot fi pentru una din părți ruina ei materială, pentru că nu a prevăzut ceace nimeni nu putea prevedea, dezastrul financiar și economic, iar pentru ceialaltă parte o îmbogățire vertiginoasă, depășind cu mult cel mai mare câștig care a putut — în prevederile ei. Asemenea rezultate reclamă imperios intervenția legiuitorului, — în sensul cum s'a făcut în Franța, Belgia și Italia — căci ele contrazic noțiunile de dreptate și justiție”.

Cu privire la proiectul de lege anunțat odată de dl Ministru al Justiției G. C. Mărzescu, ziarul „Universul” în numărul din 21 Ianuarie 1926 se întrebă pentru ce a fost dat uitării și „speră, că la deschiderea Parlamentului se va găsi un glas, care să lămurească opinia publică ce piedică misterioasă stă în calea unei legiferări, cerută cu atâta energie chiar de primul președinte al Inaltei Curți de Casație, și cine sunt aceia, a căror interese personale primează chiar voința guvernului”.

Răspundem celor dela „Universul”. Glasul s'a găsit de mult, Domnilor; dar Dvoastră, care nu citiți adevărata presă curajos românească nu ați putut până acum să-l auziți. Este glasul dlui profesor I. C. Cătușneanu dela Universitatea din Cluj, care în studiul său intitulat „Cuvinte adevărate” pag. 162—63 apărut în 1925, desvăluie astfel „piedica misterioasă” de care vorbiți:

„S'au publicat chiar în ziarul „Viitorul” dispozițiile fundamentale ale legii, pe care o anunțase dl ministru al justiției: era legea asupra impreviziunii. S'a discutat puțin de tot în presă enorma ei utilitate și apoi s'a făcut o suspectă tăcere. De ce? Pentru că asemenea lege, votată și aplicată cu toată rigoarea, ar fi luat mai ales din mâna Jidanilor beneficiile actuale, stipulate fiind dintr'o vreme când cealaltă parte contractantă nu putea prevedea schimbarea fundamentală a situației economice și deprecierea leului în așa măsură, încât această parte contractantă prin

executarea contractului a sărăcit, iar Jidanul se îmbogățește în baza unui temei juridic, pe care astăzi nu-l mai recunoaște ca valabil, nici simțul echității, nici interesul național în orice țară civilizată. Pretutindeni s'a legiferat, corectându-se urmările dezastruoase ale impreviziunii, scuzată prin împrejurări zguduitoare, istorice;

L. A. N. C. în județul Cluj: la Năoiu și Vișinel (Cistelc)

Duminecă în 24 Ianuarie a. c. s'a mărit încă cu două numărul drapelelor din plasa Mociu, prin sfințirea celor din Năoiu și Vișinel. Din partea comitetului regional au fost delegați dl Lazăr Isaicu doctor în medicină și studentul Ivan Dumitru cari au fost întâmpinați la Mociu de Dni Alexandru Demian, Vasile Tudoran inv., Nicolae Colobăț și Andrei Pușcași, toți Români conștii de pericolul jidovesc, făcând propagandă foarte întinsă în jurul întreg.

La Năoiu, au fost așteptați de o delegație de țărani, cari i-au condus la biserică, unde după terminarea sfintei Liturgii s'a făcut sfințirea drapelului, urmată de o cuvântare a dlui părinte Vasilie Bungărdean, în care arată menirea ce o are drapelul, care pornește la luptă din biserică.

La ora 1 p. m. s'a ținut o mare întrunire la școală, unde dl Dr. L. Isaicu a vorbit despre metodele, cari le-au întrebuințat jidanii — pe deo parte în vechiul Regat, pe de altă parte în Ardeal — la acapararea întregii noastre economii naționale, scoțind în relief pericolul ce-l prezintă acest puhoi, dacă nu-i vom pune o stavilă cât mai repede. În altă ordine de idei a caracterizat pe jidan în războiu. Dl Ivan Dumitru stud. în drept a vorbit despre moralitatea jidovească, arătând cum se servesc de tot felul de mijloace murdare pentru coruperea funcționarilor publici și cum demoralizează întreaga societate prin publicațiile lor obscene și prin moravurile lor ușoare. Față de toată acțiunea aceasta subversivă partidele noastre politice stau pasive, fiindcă n'au tăria morală de a se ridica contra lor din cauza venalității care s'a incubat în sânul lor ca un postulat categoric de existență. Față de aceasta stare anormală, tot Românul conștient e dator să alerge în jurul drapelului L.A.N.C. care va aduce asanarea morală a țării și va curăți atmosfera încărcată

numai la noi nu se legiferează această chestiune, spre a nu se atinge interesele plutocrației semite, care ne-a cumpărat pădurile, moșiile și casele pe un preț de nimic și care ne amenință cu Liga Națiunilor, dacă ne atingem de bunurile ce ni le-a smuls cu obișnuita rapacitate de cămătar“.

de infecția jidovească conform cu art. 7 din programul Ligii.

După terminarea cuvântărilor s'a luat jurământul membrilor înscriși în Ligă.

INFORMAȚIUNI

REDAȚIONALE

Anunțăm pe cititorii și sprijinitorii noștri, că revista „Infrățirea Românească“ își deschide coloanele sale pentru toți aceia cari vor să spună un cuvânt cinstit românesc, să denunțe abuzuri și să propună remedii, pentru neajunsurile de cari suferă azi țara. Primim deci, cu o deosebită plăcere, articole, scrisori și informații dela oricine. Cu o singură condiție însă: fiecare articol să fie veridic, precis documentat, purtând semnătura curajoasă a autorului.

Intreaga corespondență, care privește partea redacțională a revistei noastre, se va trimite la adresa: Secretarul de Redacție al revistei „Infrățirea Românească“, Cluj, Str. Bob 7.

*

Amănăm, pentru numărul viitor, publicarea anchetei noastre cu privire la incidentul studentesc petrecut în Oradea la 17 Ianuarie a. c., dorind a cerceta cauzele mai adânci a înstrăinării rușinoase, în care se sbate Capitala Bihorului, și având nevoie, în vederea acestui scop, de mai multe date importante, pe cari le așteptăm dela corespondentul nostru orădan.

Și până atunci putem rectifica unele constatări din numărul trecut, întrucât ni s'a adus la cunoștință ulterior, că ceea ce am crezut noi despre Colonelul Bădescu, anume că ar fi fost determinat în acțiunea sa față de studenți, de sentimente filosemite, nu corespunde, într'u totul, adevărului.

Pe la ora 3 p. m. delegații au părăsit Năoiul în urarele întregii comune, îndreptându-se împreună cu o mare ceată de țărani cu drapelele în frunte, spre comuna Vișinel.

Aici au fost așteptați la intrarea în comună de toată suflarea românească tânăr și bătrân, cu trei drapele în frunte și cu lăutari și în însuflețirea genelală cântând imnuri patriotice au fost conduși la școală, unde s'a expus de către delegați programul Ligii și s'a sfințit drapelul luându-se totodată și jurământul membrilor înscriși în Ligă.

Ținem să mulțumim și pe această cale dlor preoți N. Șomlea și V. Bungărdeanu pentru sprijinul neprecupețit ce ni l'a dat. *Rep.*

Rămâne, deci, să lămurim această chestiune, așa cum se prezintă ea în adevărata ei lumină, în numărul nostru viitor.

NECROLOG

În 5 Februarie a. c. a decedat dna Aurelia Pop nasc. Karșai, mama distinsului și iubitelui nostru conducător, dl Dr. Valer Pop, vicepreședintele comitetului central executiv al L. A. N. C. — Transmitem familiei întristate cele mai adânci condolențe.

DELA L. A. N. C.

Dela Comitetul Local al L.A.N.C. din Cluj. Se aduce la cunoștință on. membrii, cari nu au plătit taxele de membru, că se pot achita în fiecare zi dela ora 5—7 p. la sediul din Str. Bob No. 7. Tot în acest timp se pot face înscrieri de nou membri. Toți membri sunt rugați a trece cel puțin odată pe săptămână pela sediu, pentru a putea fi la curent cu toate chestiunile cari ne privesc.

STUDENTEȘTI

Alegerile la Centrul „Petru Maior“. Marți, în 2 Februarie, a avut loc adunarea generală a societății academice „Petru Maior“ din Cluj. Cu această ocazie vechiul comitet și-a dat demisiunea. Dl Tanislau Ioan, secretarul general, a citit raportul despre activitatea din anul trecut al studenției clujene. Pe urmă s'a ales o comisiune de verificare, sub președinția dlui Caius Baroș student în drept, având ca secretar

pe dl *Traian Mihailă*, student în medicină, iar ca membrii pe dnii *I. Buzea*, student în litere, *Turcu*, student în științe și *Gizdavu*, student în med. Comisiunea și-a terminat lucrările aproape în întregime, urmând să se transforme în birou de alegeri.

Nouile alegeri vor avea loc în decursul săptămânei acesteia. În cercuri studențești se propagă, cu multă căldură, ideea candidării la președenție a dlui *Emil Pascu*, doctor în drept și student în litere, unul dintre cei mai distinși studenți ai Universității noastre, care a participat, cu rol conducător, la toate evenimentele mari ale vieții studențești clujene.

*

Mari mișcări studențești la București. De câțiva timp încoace presa Capitalei ne aduce știri dese și alarmante despre numeroase incidente studențești petrecute la Universitatea din București. Lupta se dă de o parte între studenții creștini-naționaliști, iar de altă parte între jidani, susținuți de câțiva profesori jidoviți lipsiți de conștiință și demnitate națională, în frunte cu faimosul *Reiner*. Aceste incidente provocate, aproape în toate cazurile de atitudinea obraznică a jidanilor, iar de altă parte de lipsa de tact și de pricepere a senatului universitar, ca și a Rectorului, în special, — au făcut să se agraveze mult situația studențească din Capitală.

Nu se știe care va fi sfârșitul, însă studențimea bucureșteană, amărâtă prin sfidarea continuă, la care este expusă, s'a declarat gata la orice sacrificiu. La acestea se mai adaugă și faptul că memoriul studențesc, care a fost aprobat anul trecut, după greva generală din Februarie, nu a fost încă soluționat, cu toate promisiunile solemne, făcute cu această ocaziune de către senat și cari au fost încălcate fără nici un scrupul, pentru a servi ca o nouă dovadă a lipsei complete de simț de onoare, care tronează chiar în cea mai înaltă școală a țării.

Sunt temeri că studenții exasperați, vor proclama o nouă grevă generală, ceea ce nu este deloc de dorit, chiar în interesul superior al națiunii. Căci fără o muncă serioasă și continuă nu se pot clădi temelii sigure ale României de mâine. Să ia seamă domnii guvernanți, cari poartă în întregime această răspundere.

INTERNE

Până unde merge obraznicia jidovească! Un fapt întâmplat în

26 Ianuarie a. c. în comuna Mocui ne dovedește în mod evident cât se cred de tari jidanii la noi în țară. Un țaran român voind să cumpere petrol a intrat în prăvălia jidanului Hirsch Samoil, și voind să destupe sticla, i-a căzut dopul jos, voind să-l caute prin prăvălie, jidanul Hirsch împreună cu cumnatul său, sub pretext că Românul voiește să-i fure s'a năpustit asupra lui și la stâlcit în băți. Venind la fața locului jandarmii l-au dus tot pe bietul Român la secție să-i drezeze proces verbal. Cerem autorităților în drept să dea răsplata cuvenită jidanului agresiv.

*

Și la Cârlibaba în Bucovina se fac abuzuri. Dl *Șofron Robotă*, vrednicul Președinte al L. A. N. C. din Vatra Dornei ne scrie următoarele:

„Cunoscutul luptător al cauzei naționale creștine, dl *Serghe Florescu*, pentru motivul, că la sfințirea steagului Ligii Apărării Naționale Creștine din Cârlibaba a împărțit și programul Ligii, a fost arestat și acoperit cu un potop de denunțuri răutăcioase din partea jidanilor și jidanișilor. Dar nu numai programul Ligii, dar și alte cărți și corespondențe nevinovate, până și teza de doctorat a dnei avocat *Henrieta Gavrilescu* a fost confiscată de șeful ordinei din Cârlibaba, jandarmul *Wittal*, care striga „Sus jidănimea, Jos româניה” și autoritățile îl mai rabdă acolo. Anchetă de Iordan a arătat pe deplin nevinovăția lui *Florescu*, care bineînțeles abia după două (2) zile de arest a fost pus imediat în libertate. Totuși la rugămintea cozilor de topor *Florescu* a fost strămutat cu serviciul la țară în județul Sucevei, pentru ai tăia legăturile cu organizațiile din munți. Sototeala e cam greșită, căci toți cei ce au venit să petreacă în apropierea ruinelor cetății lui Ștefan cel mare dela Suceava, s'au inspirat și au desrobit Bucovina ba chiar și România de sub jugul străin și tot așa și acum se inspiră și se vor inspira pentru a curăți țara de veneticii hrăpăreți, ori cât de ai dracului ar fi. Ne pare însă rău, că Administratorul financiar a fost așa slab să satisfacă în acest fel pe dușmanii neamului nostru. Observăm, că jandarmul abuziv e dat în judecată pentru arestarea ilegală, și pentru alte năzdrăvăni.

*

Țărani români din Țara Oltului emigrează în Palestină. Am primit la Redacție scrisoarea unui vred-

nic meseriaș din Făgăraș, care ne demască un fenomen mai mult decât îngrijorător, aproape exasperant, care se petrece în Țara Oltului. Anume țărani români, sărăciți în urma grindinei de astă vară și neajutorați de guvernul fărădelegilor și al jidanișilor, iau drumul pribegiei pentru a muncii, ca slugă a Jidanului, în Palestină.

Iată și textul acestei scrisori:

„Cred, că datorința mea de creștin mă face să apelez la Domniile Voastre pentru a vă aduce la cunoștință tristul eveniment din Țara Oltului. Cineva a svonit, că a fost la Ierusalim de curând și că în Palestină și Egipt este lipsă de brațe muncitoare și că acolo se câștigă 3—6 Lire sterl. Țăranul nostru la com de muncă și mai cu seamă de 3—6000 lei la zi iute și-a făcut ideea, hai mă duc și acest svon a pus sute, dar cred, că mii de oameni pe drum după pașapoarte și pe urmă spre Palestină.

Cred, că știți despre grindina ce a fost în vara trecută pela noi. Acum la acești oameni atâta le-a trebuit să audă, că în Palestină se câștigă atâția bani și el este în stare să și vândă din avere, sau să se împrumute la bancă ca să poată lua drumul Palestinei.

Că ce va fi acolo eu nu-mi pot da seamă, pentru aceia vă rog foarte mult să binevoiți a interveni cu cea mai mare urgență pentru salvarea acestor oameni, care eu cred, că sunt victimele unor jidani.

Pe aici să și vorbește pe față, că iacă Românii vreau să trimeată pe Jidani în Palestină și acuma îi trimete Jidani pe Români în locul lor.

Autoritățile dau voe liberă oricui să plece, afară de cei, cari sunt în anii militarei. Sunt bine informat că oameni cu vază și Români le stau la dispoziție celor ce vor să plece dar bun înțeles nu de pomană. Iată dar groaznica, oribila realitate. Românii înștrăinați se aliază cu Jidanii parazitari nu numai pentru a-i susține pe aceștia din urmă, ca să ne sugă seva bogățiilor noastre, ci îi ajută chiar să ducă pe bieții țărani olteni, departe, în țara lui Israel, pentruca acolo aceștia să muncescă, cu sudoarea feții lor, ca niște sclavi, pământul „poporului ales”.

Oare țara nu are nimic de spus la acestea?

Un atentat la viața higienică. *Dr. Mucichescu-Tunari*, student la Politehnica din București ne scrie următoarele:

Problemele de viață higienică, sunt multiple și pentru rezolvarea lor, specialiștii s'au izbit în primul rând de suprapopulație. E și firesc, ca acolo unde viața e mai intensă, necesitățile de ordin igienic să fie mai imperioase și de multeori foarte greu de satisfăcut, cu mijloacele tehnice ce ne stau la îndemână. Oamenii de știință, oamenii de artă, caută să desfunde cartierele orașelor și să înfigă acolo, jaloanele progresului, contra pericolului perpetuu ce amenință igiena și bunul mers al vieții.

Și aici, ca în majoritatea cazurilor, Jidani își au „însemnătatea” lor...

Un specialist, face o statistică a orașului București și constată, că în cartierul Văcărești (cartier curat jidănesc) suprapopulația întrece cadrele obișnuite la noi, ajungând la 1000 (una mie) locuitori pe hectar. *Apoi urbanistul conchide, că aceasta nu se datorește decât paratismului specific rasei semite, care nu poate trăi decât în aglomerațiune.*

Iată deci pe „confrății” noștri Jidani, alcătuiind grozavul atentat la viața higienică a orașelor noastre încuibând în cartierele tixite diferite boli contagioase.

Iată „poporul ales” trăind în infecție molipsitoare, și apoi urcându-se pe tribuna din „Sărindar”, pentru a ne întreba pe noi în ce secol ne găsim!

Măsuri contra studenților bolșevici. Cetim în Universul din 7 Februarie că autoritățile superioare școlare au hotărât să ia măsuri contra studenților, cari redactează ziarul studențesc „Idea universitară”, la cari scriu aceiași studenți cari au redactat „Viața Universitară”, suprimat acum câțva timp, pentru ideile comuniste manifestate.

Este laudabilă această atitudine hotărâtă a autorităților noastre față de jidănașii bolșevici, cari încearcă în zadar cei drept, a se opune generosului curent de naționalism luminat al tineretului universitar românesc.

EXTERNE

Moartea unui mare antisemit german. În ultimul timp Germania a pierdut, prin moartea distinsului profesor universitar *dr. Paul Förster*, pe unul dintre cei mai înflăcărați luptători antisemiți. Defunctul, în timpul vieții sale cinstite și rodnice de 82 de ani, a fost un neînfricoșat

dușman al judaizării Germaniei. În 1882 a fost împreună cu fratele său *dr. Bernhardt Förster*, unul dintre inițiatorii faimoasei „*petițiuni antisemite*” (Antisemiten Petition), care a fost iscălită de sute de mii de cetățeni, patrioți conștiți, — și prin care se cerea măsuri de restricțiune contra jidovimii. Timp de zeci de ani a militat, prin conferințe și scrieri, pentru eliminarea jidanilor. Moare, ducând la groapă regretul unanim al numeroșilor săi aderenți. „*Hammer*”, marea revistă antisemită din Lipsca, îi închină câteva cuvinte pline de călduroase elogii și de adâncă întristare.

Deviza lui Mussolini. Acum, câteva săptămâni, energicul și talentatul dictator al Italiei, care și-a scăpat țara din ghiarele comunismului, cu ajutorul fascismului regenerativ, a făcut o declarație foarte caracteristică și laudabilă. El a spus anume că „*anul 1926 va trebui să fie un an al tăcerii și al muncii liniștite*”. Deci nici un ministru sau deputat fascist nu va mai ține discursuri lungi, sfărăitoare, — ci totul va munci din răspuțeri la opera constructivă a întăririi și înfloririi patriei.

Cuvinte adânci, rostite de un om mare care-și iubește națiunea mai presus de toate. Pentru salvarea ei a adus acum câteva luni faimoasa lege antifrancomasonică care a paralizat definitiv acțiunea acestei instituțiuni oculte jidovești, pe întreg teritoriul Italiei.

Ce frumos ar fi, dacă și politicianii noștri, în loc să se hărțuiască, ar urma exemplul lui Mussolini, de-a *tace și a munci!*

Cum muncește Henry Ford. Presa internațională încearcă să lanseze insinuarea, că în ultimul timp s'ar fi slăbit tensiunea relațiilor dușmănoase ale marelui miliardar american *Henry Ford*, cel mai bogat om din lume, față de jidani.

Desmintirea acestui neadevăr o dă însuș Ford într'un interviu acordat unui redactor dela „*Berliner Tageblatt*” în care celebrul autor al „*Jidanului internațional*” (Der internationale Jude), își reînnoește profesiunea de credință contra celei mai josnice rase a pământului.

Ford încearcă totodată să pună în aplicare părerile sale printr'o organizare cât mai puternică a vas-telor sale uzine. Întreg venitul este investit pe de o parte în noi instalații, care dă de lucru la mii de americani creștini cinstiți, salvându-i

astfel dela cea mai neomenoasă exploatare din partea capitaliștilor jidani, — iar de alta îngrijindu-se de o răsplătire cât mai generoasă — și de un tratament cât mai umanitar al armatei imense, a muncitorilor săi.

ARTISTICE

Expoziția de pictură a dnei Maria Drăgan-Cabadaief la Cluj. În ziua de 17 Ianuarie a. c., a deschis o expoziție de pictură, într'una din sălile din Capitala Ardealului, *dna Maria-Drăgan Cabadaief*.

Așa cum se evidențiază personalitatea dnei pictore, în cadrele expoziției dela Cluj, marchează o reală înțelegere psihologică a portretelor schițate. Căci, trebuie amintit, că dna Cabadaief are o predilecție specială pentru portret. Portretele distinsei doamne sunt însă dublate de o reală pătrundere psihologică. Cutele sufletești ale personagiilor trăesc viu pe pânză. Și în acest cadru, trebuie reliefată bătrâna care cu ceaslovul în mână pare, că se gândește la toată nimicnicia acestei vieți.

Dna Cabadaief schițează și peisagiile. Peisagiile dsale sunt isvorâte din taina locurilor noastre dela țară. Prinde pe pânză și priveliști de lumină și așezăminte de pace gospodărească.

Peisagiile dnei pictore — prinse din frumusețea pământurilor dela Baia-Mare — au o notă discretă și sunt conturate potrivit concepțiilor tradiționale în artă.

Dna Cabadaief este o pictoră cu trăsături clasice — dsa pornește în realizare dela acea apersepcție robustă a chipurilor și priveliștilor, care o apropie de arta armonică și proporționată.

BIBLIOGRAFIE

Prof. Iuliu Moldovan: Biopolitica. A apărut, în biblioteca „Astrei” și al Institutului de Igienă Socială din Cluj, un nou volum prețios al dlui *Iuliu Moldovan*, profesor la Universitatea din Cluj, intitulat: *Biopolitica*. În numărul viitor vom da o recenzie a acestei opere valoroase